ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 168.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 14	1962ஷு டிஸம்பர்மீ சுபக்ருத்ஷு மார்கழிமீ	ஸஞ்சிகை 12

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-57

உண்ணுஞ்சோ றுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான்*
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக் கண்ணிணைகள்—*மண்ணுலகில்
மன்னுதிருக் கோளூரில் மாயன்பால் போம்மாறன்* (57)
பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன்.

உண்ணும் சோறு ஆதி ஒரு மூன்றும்	உண்ணும் சோறு முதலான தாரக போஷக போக்யங்கள் மூன்றும்
எம்பெருமான் கண்ணன் என்றே	எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே என்று அத்யவஸித்திருந்து
கண் இணைகள் நீர் மல்கி	இரண்டு கண்களிலும் நீர் ததும்பப் பெற்று

மண் உலகில் மன்னு	இந்நிலவுலகில் நிலை பெற்றிருக்கிற
திருக்கோளூரில்	—திருக்கோளூரிலுள்ள
மாயன் பால் போம்	வைத்தமாநிதிப் பெருமாளிடம் செல்லப் புறப்பட்ட
மாறன்	—ஆழ்வாருடைய
பொன் அடியே	—அழகிய திருவடிகளே
நம் தமக்கு பொன்	—நமக்குத் தனமாகும்.

***"வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்" என்றபடியே சோறு நீர் வெற்றிலைகளாகிற தாரக
போஷக போக்யங்களெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமானே யென்கிற அத்யவஸாயம் நிரம்பப்
பெற்றிருந்து கண்ணீரைக் கொண்டே நிரூபணீயரான ஆழ்வார் *உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்
மொழியில் திருக்கோளூர்க்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். அவருடைய திருவடிகளே நமக்குத்
தஞ்சம். கீழ்த் திருவாய்மொழி போலே இத்திருவாய்மொழியும் தாய் பாசுரமாகவே செல்லு
கிறது. படுக்கைத் தலையிலே பராங்குச நாயகியாகிய மகளுடன் கூடவே படுத்துக் கொண்
டிருந்து மகளின் விரஹதாபத்துக்கு உபசாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார்
படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தாள்; எங்கும் தேடிப் பார்த்தாள்; மகளைக் கண்டிலள். 'பேய்
கொண்டதோ? பிசாசு கொண்டதோ?' என்று சங்கிக்கலாமாயினும் இவளுக்குத் திருக்
கோளூரெம்பெருமானிடத்திலிருந்த ஆவலின் மிகுதியை நன்கு அறிந்தவளாகையாலே
அத்திருப்பதிக்கே சென்றிருக்க வேணுமென்று அறுதியிட்டு அதை வெளியிட்டுரைக்கும்
பாசுரமாகச் செல்லுகிறது *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்திருவாய்மொழி.

திருக்கோளூர் சென்று அவ்விடத்து எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ண
வேணுமென்றிருந்த ஆழ்வாருடைய விருப்பம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பரிணமித்து
விட்டது போலும்.

ஸ்வாபதேச முறைமையில் இங்கு அறியவேண்டிய விஷயமாவது—உலகத்தில்,
பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யௌவன பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால்
அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில், படிகடந்து புறப்படுகை
குலமரியாதைக்குப் பொருந்ாதென்று தடுப்பவள் தாய் எனப்படுவாள். ஸித்தோபாயமான
எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே
அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்னுங் காதல் கிளர்ந்து அதனால் படிகடந்து நடக்கவேண்டி

வந்த வளவில், இது ப்ரபந்நர் குடிக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப் பார்க்கிற நம: பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பது. ஆழ்வார்க்குப் பேற்றில் த்வரை விளைந்தமை ஒரு பக்கத்திலும், அவனுடைய பேற்றுக்கு நாமோ த்வரிப்பது! என்று ஆறியடங்கியிருத்தல் ப்ராப்தம் என்கிற அத்யவஸாயம் செல்லுகின்றமை ஒரு பக்கத்திலும் ஆக இவ்விரண்டும் கலந்து பரிமாறுகின்றமை இத்திருவாய்மொழியிலே தெரியும்.

திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் மூன்றும் பத்தில் *கள்வன் கொல்யானறியேன்* என்கிற பதிகம் ஒருபுடை இத்திருவாய்மொழியோடொத்திருக்கும். வயலாலிமணவாளன் பரகால நாயகியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்ணாலே கண்டு தாய் சொன்னது அங்கு. இங்கு அப்படியன்றிக்கே மகளுடைய தனிப் போக்கைத் தாய் சொல்லுகிறபடி.

ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே *உண்ணுஞ் சோற்றிற் பிராட்டிக்கு அஞ்சவேண்டுவது அதிகமோ, *கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டிக்கு அஞ்சவேண்டுவது அதிகமோ? என்று விசாரம் நிகழ்ந்ததாம். "*கள்வன் கொல்லில் இருவராய்ப் போனமை சொல்லுகிறது; *உண்ணுஞ் சோற்றில் மகள் தனியே போனமை சொல்லுகிறது; இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெரிய வேண்டுவது அத்தனை அவசியமன்றே; தனியே வழிபோனவளுக்கன்றோ அதிகம் வயிறெரிய வேண்டுவது" என்று அங்கிருந்த முதலிகள் சிலர் சொன்னார்களாம். அப்போது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தாராம்—"அங்ஙனன்று காண்மின், தனியே போனவளைப்பற்றி ஒரு பயமில்லை; இருவராய்ப் போனவிடத்திற்குத் தான் வயிறெரியவேணும்" என்று. இதன் கருத்தாவது—தனியே போனவள் தன்னுடைய லக்ஷ்யமான இடத்திற்கு நிரபாயமாகச் சென்று சேர்ந்திடுவள். இருவராய்ப் போனவிடத்திலே இருவரும் பரஸ்பரம் வ்யாமோஹத்துக்கு ஊற்றுவாயாகையாலே ஒருவரால் ஒருவர் மயங்கி விழுந்து என்னாகுமோ! என்று வயிறெரிய வேண்டிற்றாகும் என்பதாம்.

"ஆனாலும் எங்கேனும் போகிலும் இருவராயல்லதிராது அங்கு; தனியே போனவிவள் என்படுகிறாளோவென்று மிகவும் நொந்து கூப்பிடுகிறாள் இவளுடைய திருத்தாயார்." அதைத் தெரிவிக்கும் பதிகம் *உண்ணுஞ் சோறு. .... *

புதிய பதிப்புகளின் வெளியீடு.

1. ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆசிரியர் வெளியிட்டிருந்த வான்மீகி ராமாயண வசனத்தில் யுத்தகாண்டமும் உத்தரகாண்டமும் பிரதி கிடைக்காமலிருந்தது. அவ்விரண்டு காண்டமும் மறுபதிப்பாகி முடிந்துவிட்டது. விலை ரூ. 4/-,

2. திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் ஹிந்தீ பாஷையிலும் வியாக்கியானம் வெளியிட்டு வருகிறோமென்பது உலகமறிந்ததே. இதன் முதல் ஸம்புடம் (திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானம் சென்ற வருடத்தில் வெளியிடப்பட்டதன்றோ. அதற்கு மேல் திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி, பெருமாள் திருமொழி, திருச்சந்த விருத்தம், திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, ஆகிய எட்டுப் பிரபந்தங்களுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமும் ஹிந்தீ வியாக்கியானமும் தனித்தனி ஸம்புடமாக அச்சிடப்பட்டு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. ஹிந்தீ ஸம்புடத்தின் விலை ரூ. 8/-. ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்புடத்தின் விலை ரூ. 7/-. தபால் செலவு 50-nP.

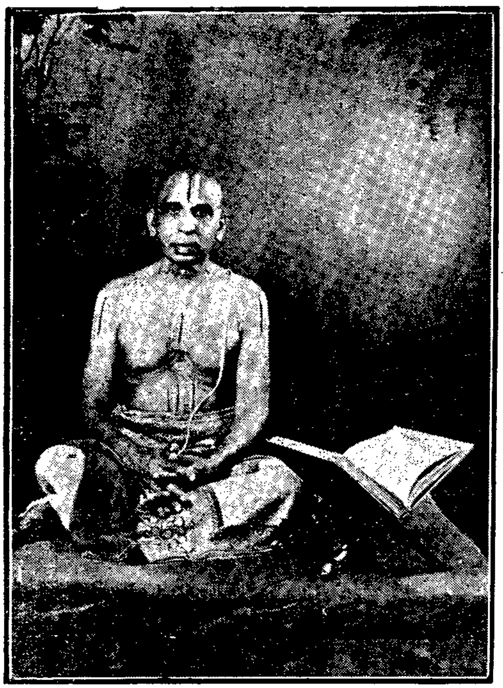
3. தெலுங்கு பாஷையிலும் திவ்யப் பிரபந்தடீகை அச்சாகி வருகிறது. இதில் முதலாயிரம் பூர்த்தியாகி யிருக்கிறது. விலை ரூ. 10/-. இவையெல்லாம் கிடைக்குமிடம் :—

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதுபயவே, எம்பார், ராமானுஜாசாரியார் ஸ்வாமி.

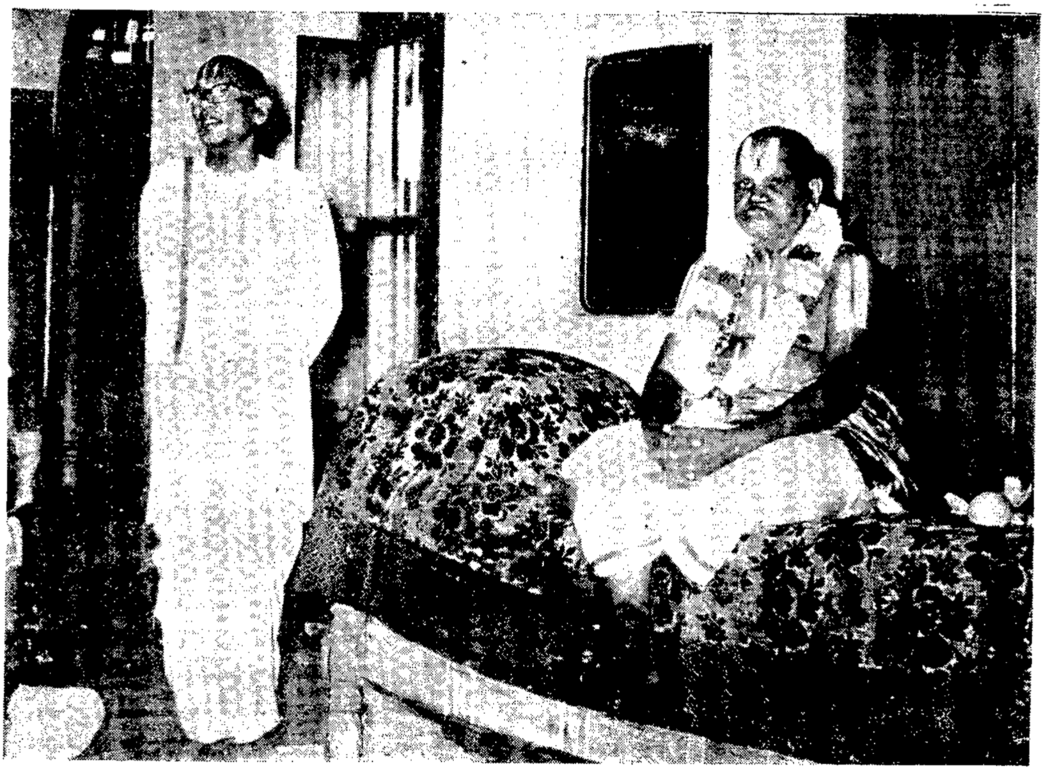
ஸ்ரீரங்கத்தில் நியாய வேதாந்த வித்வத் ஸார்வபௌமராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. எம்பார் கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகில் அறியதாரில்லை. அந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளி இருபது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலானாலும் அப்பெரியாருடைய புகழுடம்பு இந்நிலத்தில் நித்யஸ்ரீர் நித்ய மங்களமாக விளங்கா நின்றது. அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் த்ரிமதஸ்தர்கள் பலரையும் நியாய வித்வான்களாகச் செய்தருளினர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பலர்க்கும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி ப்ரவசனங்கள் செய்தருளினர். நாற்பது திரு நக்ஷத்திரங்களுக்கு மேல் வடக்கே குஜராத் மண்டலத்தில் பரோடா ராஜ்யத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலாத்யக்ஷராக எழுந்தருளியிருந்து அத்தேசத்தவர்கள் பலரையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களிலும் விசேஷ சாஸ்த்ரங்களிலும் தேர்ச்சி பெறுவித்தருளினர்.

ஸ்ரீமதுபயவே,
எம்பார், ராமானுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

அந்த ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்ட திருக்குமாரர் இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கின்றார். எம்பார் ராமானுஜாசார்யஸ்வாமி யென்று இவருடைய திருநாமம். ஸம்பத் ஸ்வாமி யென்று செல்வத் திருநாமம். இவர் திருத்தகப்பனார் பக்கலிலேயே ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களைப் பயின்று திருத்தகப்பனாருடைய திருநாமம் மறையாதபடி விளங்கச் செய்துகொண்டு பெங்களூரில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு அங்குள்ள சிஷ்யர்களுக்கு உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நின்றார். இவர் "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலின்படி பல்லாண்டு பல்லாண்டு இவ்விபூதியை அலங்கரித்திருக்க வேணுமென்று ஆசாஸித்து நிற்கிறேன்,

நம்முடைய ஆந்திரமண்டல ஸஞ்சாரம்

சென்ற நவம்பர் மாதத்தில் 8-ஆம் தேதிமுதல் 26-ஆம் தேதிவரை நாம் அனேக பக்தர்களின் அழைப்புக்கிணங்கி நெல்லூர் ஜில்லா, குண்டூர் ஜில்லா, க்ருஷ்ணா ஜில்லா ஆகிய மூன்று மண்டலங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று. முக்கியமாக, குண்டூர் ஜில்லாவில் சில பகுதிகளில் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ஷத்ரியர்களாய் ஸதநுஷ்டான பரர்களாய் விளங்குகின்றவர்களை அவ்விடங்களில் அசநார்த்திகளாய்த் திரியும் சில இதர மதஸ்தர்கள் "உங்களுடைய ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரண—தப்த சக்ராங்கநாதி ஆசாரவ்யவஹாரங்கள் அத்யந்த ஹேயங்கள்" என்று சொல்லி வெகுகாலமாகவே நிந்தனைகள் செய்துகொண்டிருக்க, அது பொறாத அவர்கள் "பண்டிதபரிஷத்து கூட்டினால் நீங்கள் வந்து வாத கோஷ்டியில் கலந்துகொள்ளுகிறீர்களா?" என்று கேட்டு, தடையில்லாமல் கலந்து கொள்ளுகிறோமென்று அவர்களுடைய ஸம்மதியைப் பெற்று காஜிபாளையம் என்னுமிடத்தில் 11—11—62 to 15-11-62 ஐந்து நாட்கள் ஸபை கூட்டுவதாக முன்னமே அவர்களுக்கும் உலகுக்கும் தெரிவித்து "விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தஸபை" என்று பெயர்கொண்ட ஸபையைக் கூட்டினார்கள். அதற்காகவே நமக்கு நிர்ப்பந்தமான ஆஹ்வானம் கிடைத்து நாம் செல்லநேர்ந்தது. அந்த ப்ராந்தத்தில் ப்ரக்க்யாதர்களாக விளங்கும் சில பண்டிதர்களும் வந்து கூடினார்கள். வாதகோஷ்டியில் தடையில்லாமல் வந்து கலந்து கொள்ளுகிறோமென்று முன்னம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருந்த வாதிகள்

"கார்த்திக மாஸத்தில் பூர்த்தியாக நாங்கள் மௌன விரதம் கொள்ளுகிற வழக்க மாகையால் ஸபைக்கு வருவதற்கு அவகாசமில்லை." என்று எழுதி ஸபா ப்ரவர்த்த கர்களுக்குக் கடிதமனுப்பி க்ருதக்ருத்யராய்விட்டார்கள். ஐந்துநாள் ஸபை ஒழுங் காக நடைபெற்று முடிந்தது. அந்த ப்ராந்தங்களில் வாழும் பலர் ஆஸ்திக்யம் வளரப்பெற்றது இந்த ஸபையின் கைகண்ட பலனாகத் தேறிற்று.

அவ்விடத்திற்கு ஸந்நிஹிதமான குண்டூர் மஹா நகரத்திலும் நாலுநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்வார்த்த விஷயங்களான உபந்யாஸங்களை அந்நகரத் துப் பிரமுகர்கள் நடத்திவைத்தார்கள். நமது தென்னாட்டைவிட ஆந்திரமண்டலியில் விவேகிகளும் ஜிஜ்ஞாஸுக்களும் ச்ரத்தாளுக்களும் மலிந்துள்ளார்களென்று கண்டு மிகவுகந்தோம். ... . *

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ரிகை 180-ல் வெளிவந்த வியாஸம்

புத்தக விமர்சனம்

"விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம்" (வடமொழி) ஆசிரியர்:—மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, விஷ்ணுகாஞ்சீ, காஞ்சீபுரம். விலை :-(வடமொழியறிவோடு கூடிய) விசிஷ்டாத்வைதமதத்தில் அன்பு.

"உலகமெல்லாம் பொய்; ஒரு குணமுமற்ற அறிவொன்றேமெய்" என்கிறது அத்வைதம். "கணக்கற்ற சேதனர்களும், அசேதனப் பொருள்களும் அடங்கிய உலகம் மெய்யே; அவ்வுலகம் ஸகல கல்யாணகுணங்களோடுகூடிய நாராயணனுக்கு சரீரமாயிருக்கையால் சேதநாசேதனங்களோடுகூடிய நாராயணன் ஒருவனே உண் மைப்பொருள் என்பதும் சரி" என்கிறது விசிஷ்டாத்வைதம். இவ்விரு மதத்தவரும் வேதத்தையே பிரமாணமாகக்கொள்வதால் வைதிகர்கள் என்றே தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். வேதவாக்கியங்களுக்குப் பொருள் காண்பதில் கருத்துவேற்றுமை யும், அதனால் வாதப்ரதிவாதங்களும் ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமேலாக நிகழ்ந்து வருகின் றன; உலகமுள்ள வரையில் நிகழ்ந்துவரும் என்றும் தோன்றுகிறது. இந்நிலையில் இருசாராரும் கைப்பற்றவேண்டிய ஒழுங்கு முறை ஒன்று உண்டு. அதாவது,— ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மற்ற மதத்தைக் கண்டிக்கும்போது அந்த மதத்தைத் தவறாக அநுவதிப்பது, கீழ்த்தரமான பாஷைகளில் அதைத் தாக்குவது, அந்த மதாசார்யர்களை துர்ப்பாஷைகளால் இகழ்வது முதலான பண்புகெட்ட செயல்களைத் தவிர்க்கவேண்டும். இப்படியிருக்க, காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதியின் ஆதர வோடு கும்பகோணம் அத்வைதசபையாரால் நடத்தப்பெற்றுவரும் "ப்ரஹ்மவித்யா" என்ற பத்திரிகையில் "ராமக்ருஷ்ணர்" என்பவர் பெயரில் "விசிஷ்டவாதஸங் க்ரஹம் அல்லது விசிஷ்டாத்வைத பஞ்ஜநம்" என்னும் தலைப்பில் 16 பக்கங்களே வெளியிடப்பட்டுள்ள நூற்பகுதியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களை வைதிகவேஷம் பூண்ட துலுக்கர்களென்றும் மற்றும் பல விதமாகவும் இகழப்பட்டிருக்கிறது. விஷ்ணுவுக்குச் சிற்றின்பம் உண்டென்றும் வேதங்கள் சாபத்தினால் தமிழ் வேத மாயினவென்றும் வைஷ்ணவர்கள் கூறுவதாகவும் இவ்வண்ணமாக மற்றும் பல பொய்யுரைகளும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து, ஸ்ரீபாஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, சததூஷணீ, (அநந்தாழ்வான்) வாதாவளீ, பரபக்ஷநிராக்ருதி, பரமார்த்தபூஷணம், சதபூஷணீ வஜ்ரகுடாரம், விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் முதலான நூற்றுக்கணக்கான நூல்களால் அத்வைதமதம் அடியோடு அழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை உணர்ந்து, செய்வதறியாமல், விசிஷ்டாத்வைதிகளையும், அவர்களுடைய ஆசார்யர்களையும், விசிஷ்டாத்வைதமதத்தையும் வாய்க்கு வந்தபடி தூஷிப்பதில்

இறங்கிவிட்டார்கள் அத்வைதிகள் என்று தெளிவாகிறது. இவ்விசிஷ்டவாத ஸங்க்ரஹம் என்னும் நூற்பகுதியில் காணப்படும் தூஷணங்களை 30-பக்கமுள்ள இவ்வடமொழி நூலில் களைந்தெறிந்து, அத்வைத மதத்திலுள்ள தோஷங்கள் தவிர்க்க முடியாதவையென்று அதிஸரள கம்பீரமான ஸம்ஸ்க்ருதநடையில் நிலைநாட்டியுள்ளார் மஹாவித்வான் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி. இதைக் கண்ணுற்ற ப்ரஹ்மவித்யா பத்ரிகா நிர்வாகிகள், விசிஷ்டவாதஸங்க்ரஹத்தை எழுதிய ராமக்ருஷ்ணர் காலஞ்சென்றுவிட்டார் என்றும் அப்பத்திரிகையில் விசிஷ்டவாத ஸங்க்ரஹமென்னும் தூஷணநூலைத் தொடராதபடி நிறுத்தி விடுவதாகவும் கூறியதாக இம்மாத அம்ருதலஹரீ பத்ரிகையிலிருந்து விளங்குகிறது. இப்படி வெற்றிக்கொடி நாட்டி நிற்கும் விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜநூல் ஸம்ஸ்க்ருதாபிமானிகள் அனைவராலும் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க நூல் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? .... *

கடிதங்கள்

நமது ஸ்ரீ ராமாநுஜன், வைதிகமனோஹரா முதலான பத்ரிகைகளைக் காணும் நண்பர்கள் அப்போதப்போது பல திசைகளிலிருந்தும் பல கடிதங்கள் எழுதுவதுண்டு. அவற்றையெல்லாம் நாம் பிரசுரிக்க விரும்புவதில்லை. இப்போது இரண்டு கடிதங்களும் ஒரு மதிப்புரையும் ஈண்டு பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. இது நம்முடைய பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொள்ள வேணுமென்கிற எண்ணத்தினலன்று. உலகில் மூலைமூலைகளில் ரஸிகர்களும் விவேகிகளும் அநஸூயுக்களும்விளங்குவதை உலகமறிவதற்காகவே வெளியிடுகிறபடி. .... *

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான ஸ்ரீ உ. வே. எம்பார் விஜயராகவாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து 9-12-62-ல் விடுத்த திருமுகம்

ஸ்ரீமத் வேத....விண்ணப்பம். உபய குசலம். ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 167 லக்கமுள்ள ஸஞ்சிகையும், வைதிக மநோஹரா 132 லக்கமுள்ள ஸஞ்சிகையும் ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. '**நான்கு தூதுகளின் மருமம்**' மிகமிகத் தெளிவோடு அடியேன் போன்றவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்சயங்களை அறவே போக்கி நல்லறிவு புகட்டுவதாய் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூருவாசாரியர்களினுடைய திவ்ய ஸூக்திகளுக்கு இவ்வளவு நல்லமுறையில் தேவரீர்கள் தவிர வேறொருவரிடமிருந்தும் விளக்கத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. அதன் மேல் அநுக்ரஹித்திருக்கும் **தூதுநாலுக்கும் விஷயம் என்பது பற்றிய சர்ச்சை**" என்கிற விஷயமும் ஐயந்திரிபற மிகத்தெளிவாய் அமைந்துள்ளது. அப்படியேதான் வைதிகமநோஹராவில் **விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜமும்** 'பிரம்ம வித்யா' என்னும் பத்திரிகையைப் படிக்க நேர்ந்தபோது அடியேனுக்கு ஏற்பட்ட துக்கத்தைப் போக்கியது. இவை போன்ற பல திவ்ய ஸூக்திகளை யருளிச்செய்துகொண்டு தேவரீர் பல்லாண்டு எழுந்தருளியிருக்கப் பெரிய பெருமாளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இங்ஙனம், பாகவததாஸன், **எம்பார் விஜயராகவ தாஸன்.**

(2)

ஸ்ரீ உ. வே. (பேரளம்) லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமியின் கடிதம்

[இந்த ஸ்வாமியை அடியேன் நேரில் ஸேவிக்கப் பெற்றதில்லை. ஆனால் இவர் அடிக்கடி எழுதும் கடிதங்களினால் இவர் ரஸிக வித்வந் மணியாக நெடுநாளாய் மதிக்கப்

பட்டிருக்கிறார். இவர் பேரளம் போஸ்டாபீஸில் உத்யோகஸ்தரென்று தெரிய வருகிறது. இதிஹாஸ புராணாதிகளிலும் ஸம்பிரதாய நூல்களிலும் இவர் நல்ல உழைப்பாளி யென்றும் வடமொழி தென்மொழியிரண்டிலும் ஆழ்ந்த அறிவுள்ள வரென்றும், முக்கியமாக அஸூயையை மிகமிக வென்றவரென்று மறிந்து மகிழ்ந் திருக்கிறேனென்பதை எழுதாதிருக்ககில்லேன்.]

— இவருடைய 10-12-62 தேதியுள்ள கடிதம் வருமாறு. —

ஸ்ரீமதுபயவே........விண்ணப்பம். உபயகுசலம். அநுக்ஷணம் ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் விஜ்ஞாபன பத்ரிகையின் மூலம் பிரணாமங்களை ஸமர்ப்பித்து நாளாகிவிட்டது. பரம கிருபையுடன் அநுக்ரஹிக்கும் வைதிக மநோஹராதி பத்ரிகை கள் ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயின. அடியேனுக்கு அவைகள்மூலம் கிட்டும் லாபத்துக்கு அளவேயில்லை. ஸமீபத்தில் திருக்குடந்தை சென்றிருந்தேன். ஒரு ஸ்வாமி அடி யேனை "**நாஹமர்த்தபரோ தேவி! லோகமாவஸ்து முத்ஸஹே**" என்னும் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்துக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று கேட்டார். பத்துபேர் முன்னிலையில் கேட்டுவிட்டார். உடனே தேவரீருடைய திவ்ய திருவடிகளைத்தான் ஸ்மரித்தேன். அநுக்ரஹிக்கப் பெற்றேன். வைதிகமநோஹராவில் "பகவத் குணதர்ப்பண ப்ரசஸ்திঃ" என்ற தலைப்புடன் தேவரீரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் வியாஸத்தில் **அர்த்தோநர்த்தঃ** என்றவிடத்திற்கு பட்டர் ஸாதித்த பாஷ்ய ஸூக்தி எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருந்தது நினைவுக்கு வந்து சொன்னேன். அந்த ஸ்வாமி கேட்டு ப்ரமித்துவிட் டார். 'எங்கு உள்ளது? எப்படிப்பார்த்தீர்?' என்று விஸ்மிதராய்க் கேட்டார். அடி யேன் உடனே 'ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹாஸ்வாமியின் பரமாநு க்ரஹம்' என்றேன். உண்மையிலேயே அந்த ஸம்பவம் அடியேன் ஞாபகத்திலேயே யிருக்கிறது. அகத்துக்கு வந்து வியாக்கியானங்களைப் புரட்டினேன். ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜர் ஒன்றுமே விசேஷமாகச் சொல்லவில்லை. திலகர் பிரதிபதார்த்தமாவது கூறி யுள்ளார். பட்டர் பாஷ்யத்தைப் பூர்த்தியாக ஸேவித்தவர்களுக்குக்கூட அது ஸ்புரித் திருக்காது. வைதிகமநோஹராவின் அத்புதசக்தியின் பெருமையே அது. ஸ்ரீராமா யண விசேஷார்த்த சதகம், விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம் இவைகளின் சில பகுதி களைக் கண்டபாடமாகவே செய்து வருகிறேன்.

ஸமீபத்தில் மதராஸ் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரொபஸர் ஸ்ரீ S. R. கிருஷ்ண மூர்த்தி சாஸ்திரிகளை சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து தற்காலத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமிபோல் தமிழிலோ ஸம்ஸ்கிருதத்திலோ அதிரமணீயமாக எழுதவல்ல வேறொரு வியக்தி உலகில் உண்டோ? என்று கேட்டேன். அவர் உடனே 'அது உலகமறிந்த விஷயந் தானே' என்றார். மாநஸிகமாக அஞ்ஜலிசெய்தேன். எம்பெருமானைப் பிரார்த் தித்தேன். ஆசார்ய வள்ளல் ஸ்வாமி தேசிகன்போல் ஸ்ரீஸ்வாமியும் நூறாண்டு திடகாத்திரத்துடன் எழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்று ஆசாஸித்தேன். வேதாந்த மணித்திரள்களையும் கண்டபாடம் செய்து வருகிறேன். தேவரீர் பரமக்ருபையோடு அநுக்ரஹித்துவரும் திவ்ய ப்ரபந்த ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானங்களை கிடைத்த வரையில் ஸேவித்துவிட்டேன். மேற்பகுதிகளை அநுக்ரஹிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

பக்தாங்க்ரி ரேணு லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விருந்து

காரணார்த்தமாக லௌகிக வ்ருத்திகளில் அந்வயித்திருந்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூப வ்ருத்திகளிலும் ஸாத்யமான வரையில் அந்வயித்திருக்க வேணுமென்கிற ருசி பலர்க்குமுள்ளது. அப்படிப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைக்கு இணங்கி இது வெளியிடலாகிறது. காலையில் ஸ்நாநஞ்செய்து திருமண்காப்பு இட்டுக்கொண்டவுடனே வாக்ய குருபரம்பரை ச்லோக குருபரம்பரை திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் ஆகிய இவற்றை யநுஸந்தித்து உடனே பெரிய பெருமாள் தொடங்கி ஸ்வாசார்யன் வரையில் தனியன்களையும் அநுஸந்திக்க வேண்டுவது அவசியம். இவற்றைச் சுருக்கமான கருத்துரையுடன் இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

வாக்ய குரு பரம்பரை

அஸ்மத் குருப்யோ நமஃ- எமது ஆசார்யர்களைத் தொழுகிறேன்.
அஸ்மத் பரம குருப்யோ நம:- எமது பரமாசாரியர்களைத் தொழுகிறேன்.
அஸ்மத் ஸர்வ குருப்யோ நம:- எமது எல்லா ஆசாரியர்களையும் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:- எம்பெருமானாரைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:- பெரியநம்பியைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீமத் யாமுந முநயே நம:- ஆளவந்தாரைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீராம மிச்ராய நம:- மணக்கால் நம்பியைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷாய நம:- உய்யக் கொண்டாரைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீமந் நாத முநயே நம:- ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீமதே சடகோபாய நம:- நம்மாழ்வாரைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீமதே விஷ்வக் ஸேநாய நம:- ஸேனைமுதலியாரைத் தொழுகிறேன்.
ச்ரியை நம:- பெரிய பிராட்டியாரைத் தொழுகிறேன்.
ஸ்ரீதராய நம:- பெரிய பெருமாளைத் தொழுகிறேன்.

ச்லோக குரு பரம்பரை

அஸ்மத் தேசிகம் அஸ்மதீயபரமாசார்யாந் அசேஷாந் குருந்
ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணயோகிபுங்கவ மஹா பூர்ணௌ முநிம் யாமுநம்.
ராமம் பத்மவிலோசநம் முநிவரம் நாதம் சடத்வேஷிணம்
ஸேநேசம் ச்ரியம் இந்திராஸஹசரம் நாராயணம் ஸம்ச்ரயே.
(வாக்ய குருபரம்பரையே இந்த ச்லோகமாக வடிவெடுத்துள்ளது.)

அஸ்மத்தேசிகம்—எமது ஆசார்யரையும், அஸ்மதீய பரமாசார்யாந்– எமது பரமாசாரியர்களையும், அசேஷாந் குருந்—(எமது) ஸகலாசார்யர்களையும், ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகிபுங்கவ—ஸ்ரீ ராமாநுஜ முனிவரான எம்பெருமானாரையும், மஹாபூர்ணௌ—பெரிய நம்பியையும், யாமுநம் முநிம்—ஆளவந்தாரையும், ராமம்—மணக்கால் நம்பி யென்கிற ராமமிச்ரரையும, பத்மவிலோசநம்—புண்டரீகாக்ஷ ரென்கிற உய்யக்கொண்டாரையும், நாதம் முநி வரம்—ஸ்ரீமந்நாத முனிகளையும், சடத்வேஷிணம்—சடகோப ரென்கிற நம்மாழ்வாரையும், ஸேநேசம்—ஸேனைபதி யாழ்வானையும், ச்ரியம்—பெரிய பிராட்டியாரையும், இந்திராஸஹசரம் நாராயணம்—ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியான பெரிய பெருமாளையும், ஸம்ச்ரயே —அடிபணிகின்றேன்.

(திருமந்த்ரம்)

ஓம் நமோ நாராயணாய.

எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கும் பிறர்க்கும் உரியேனல்லேன்; ஸர்வ சேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்,

(த்வயம்)

1. ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே: (பூர்வ வாக்யம்)
2. ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:—(உத்தரவாக்யம்)
   1. பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.
   2. பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ள எம்பெருமானுக்கு (இருவருமான சேர்த்தியிலே) எல்லா வடிமைகளும் செய்யக் கடவேன்.

(ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரம ச்லோகம்)

ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ.
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:

ஸர்வதர்மாந்—என்னை யடைவதற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகல தருமங்களையும், பரித்யஜ்ய—இவை யுபாய மென்கிற புத்தியோடே விட்டிட்டு, மாம் ஏகம்—என்னொருவனையே, சரணம் வ்ரஜ—உபாயமாக நெஞ்சிற் கொள்க. அஹம்—நான், த்வா—என்னையே தஞ்சமாகப் பற்றின வுன்னை, ஸர்வபாபேப்ய—என்னைக் கிட்டுகைக்கு இடையூறான ஸகல பாபங்களினின்றும், மோக்ஷயிஷ்யாமி விடுவிக்கக் கடவேன்; மா சுச:—துக்கப்படாதே. (என்று அர்ஜுனனை நோக்கிக் கண்ண பிரான் பகவத்கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடி)

ஸ்ரீவராஹ சரமச்லோகம்.

ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரே ஸதி யோ நர:,
தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபஞ் ச மாமஜம்.
ததஸ் தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட பாஷாண ஸந்நிபம்,
அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்.

மநஸி ஸ்திதே ஸதி—(சஞ்சலமான) மனம் நிலை நின்றிருக்குங்காலத்தில், சரீரே ஸுஸ்வஸ்தே ஸதி—உடலம் கட்டுக் குலையாதிருக்குமளவில், தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸதி—நாடிகள் ஏற்றத் தாழ்வின்றி ஸமநிலையில் நிற்குமளவில், யோ நர:—எந்த மனிதன், விச்வரூபம் அஜம் ச மாம்—ஸகல பதார்த்த ஸ்வரூபியாயும் பிறப்பிலியாயுமிருக்கிற என்னை, ஸ்மர்த்தா—சிந்திக்கக் கடவனோ, தம்—அப்படிப்பட்ட ஸத் புருஷனை, தத:—காலாந்தரத்தில், ம்ரியமாணம்—மூர்ச்சையாய், காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபம்—கட்டையோடும் கல்லோடும் ஸமனாயிருக்கும் நிலைமையில், மத்பக்தம்—பண்டே தொண்டு பூண்டவனென்கிற காரணத்தினால், அஹம் ஸ்மராமி—(சரம ஸமயத்தில் அவன் என்னை நினைக்க அசக்தனாயிருந்தாலும்) அவனை நான் நினைக்கிறேன்; பரமாம் கதிம் நயாமி—சிறந்த நற்கதியை யடைவிக்கிறேன்.

(என்று வராஹப்பெருமாள் பூமிப்பிராட்டியை நோக்கி யருளிச்செய்தபடி.)

ஸ்ரீராம சரமச்லோகம்.

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே,
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம.

ஸக்ருத் ஏவ —ஒருகாலே, ப்ரபந்நாய—ப்ரபத்தி செய்தவன் பொருட்டும், தவ அஸ்மி இதியாசதே ச—உனக்கே ஆளாயிருக்கக்கடவேன் என்று பிரார்த்திக்குமவன் பொருட்டும், ஸர்வ பூதேப்ய: அபயம் ததாமி—ஒரு பூதத்தினிடமிருந்தும் பயமுண்டாகாதபடி அபயமளிக்கின்றேன். ஏதத் மம வ்ரதம்—இதுவே எனது விரதம்.

(என்று கடற்கரையில் விபீஷணாழ்வானுக்காகப் பெருமாளருளிச் செய்தபடி.)

இனி பெரியபெருமாள் தொடங்கி, ஸ்வாசார்ய பர்யந்தமான
தனியன்களைப்பெரியோர்களிட முணர்ந்து அநுஸந்திப்பது.

ஆசார்ய ஹ்ருதய விமர்சம்

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் ஆசார்ய ஹ்ருதயக்ரந்தத்திற்கு நிகரான க்ரந்தம் நபூதோ நபவிஷ்யதி என்றால் மிகையாகாது. அதனுடைய போக்யதை அநுபவிக்க அநுபவிக்க 'நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்ன வேணுமத்தனை. அதனுடைய பல்வகைப் பெருமைகளைப் பற்றி அடியேன் பன்முறையும் எழுதியிருப்பது உலகமறியும். இப்போது ஒரு பெரிய விஷயத்தைப்பற்றி எழுத அவசிய மேற்பட்டதனால் எழுதுகின்றேன். அதற்கு அவதாரிகையாகச் சில விஷயங்களெழுதுகின்றேன் முந்துறமுன்னம்.

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு நிதியான பகவத் விஷய மஹா க்ரந்தத்தை ஏறக்குறைய எண்பது ஆண்டுகட்கு முன்னே மிகப் பெரிய உருவத்தில் தெலுங்கு லிபியில் ஐந்து வியாக்கியானங்களோடும் அரும்பதவுரைகளோடும் மற்றும் பிரமாணத் திரட்டு முதலியவற்றோடும் பத்து ஸம்புடமாக அச்சிட்டார்களே, அந்த பதிப்பு அதிமாநுஷ மென்னத்தக்கது. ஆழ்வாராசாரியர்கள் நேராக வந்திருந்து அதை நடத்தினார்களென்னவேண்டுமேயொழிய மனிதர் நடத்தின காரியமாக அதை நினைக்கவே முடியாது. எழுத்துப்பிழை முதலியவற்றை அதில் தேடிப் பிடிக்க வேண்டியிருக்குமேயொழிய மற்ற புத்தகங்களிற்போல் மலிவாகக் கிடைக்கமாட்டாது. அப்போது 10 பெரிய வித்வான்களும் 10 ஸாதாரண பண்டிதர்களும் கூடியிருந்து வேறு எந்த காரியத்திலும் கண் செலுத்தாமல் தத்தேகாக்ரர்களாய் அப் பெரிய காரியத்தை நிறைவேற்றினார்களென்று கேள்வி. அதேபோல இப்போது பதிப்பிக்க வேணுமென்று முயன்றால் 10 லக்ஷம் ரூபா செலவு செய்தாலு மாகாதென்பது திண்ணம். உண்மையில் அந்த முத்ராபகர்களை அவதார புருஷர்களென்றே நினைத்திருப்பவனடியேன்.

அவர்கள் தாமே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் அச்சிட்டிருக்க வேண்டும். இந்த திவ்யக்ரந்த முத்ரணத்தில் அந்த மஹான்கள் கை வைக்காமற் போனது பெரிய குறையே.

இந்த ஆசார்ய ஹ்ருதய மஹாக்ரந்தம் முதன்முதலாகத் தெலுங்கு லிபியில் 1876-ம் வைத்தில் அச்சிடப்பட்டது. [இற்றைக்கு எண்பத்தேழு வருஷங்களுக்கு முன்பு அச்சிடப்பட்டதென்கை.] அந்தப்பதிப்பில் மூலத்திலும் வியாக்கியானத்திலும் காணப்படுகிற பிழைகள் அபரிமிதம். அக்ஷரங்கள் மாறுடினவை பதங்கள் மாறுடினவை வாக்யங்கள் விட்டுப்போனவை............. இப்படிப்பட்ட அவத்யங்கள் அனேகம் புகுந்தன. ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயேந ஸ்வல்பம் காட்டுவோம்; பதினோராவது சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் "ஒண்பொருள் பொருளல்லாதவை யென்னாதே" என்கிற மூலத்திற்குச் சேர "ஆத்மாவின் சீர்மை பாராதே" என்றும் "அசித்தின் சிறுமை பாராதே" என்றும் மணவாளமாமுனிகள் ஸாதித்திருக்க, இரண்டிடத்திலும் (சீர்மை பாராதே) என்கிற பதிப்புள்ளது. ஆத்மாவுக்குச் சீர்மையுண்டு; அசித்துக்குச் சிறுமையேயொழிய சீர்மை கிடையாது. இது தவறே. இப்படி நூற்றுக் கணக்கான பிழைகள் புகுந்துவிட்டன.

இந்த ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தைத் தமிழ்லிபியில் 1906-ம் வருஷத்தில் (Late) உ. வே. திருநீர்மலைமாடபூஷி ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர்ஸ்வாமி யென்பவர் வெளியிட்டார். அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அழகியமணவாள ராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி 1905ம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி யுத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருவல்லிக்கேணியி லெழுந்தருளியிருந்தபோது மேலே சொன்ன திருநீர்மலை ஸ்வாமியானவர் ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமியிடம் வந்து, தாம் ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தைத் தமிழ் லிபியில் அச்சிட்டுக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்து அந்த ஸமயத்தில்

அச்சாகியிருந்த சில பாரங்களைக் காண்பித்தாராம்; ஜீயர்ஸ்வாமி அவற்றைக் கடாக்ஷித்தருளி 'தேவரீர் லோகோபகார புத்தியினால் அபரிமிதமான பொருளைச் செலவு செய்து நடத்துகிற இந்தப் பதிப்பில் பலவிதமான பிழைகள் காண்கிறதே; ஸம்பிரதாயத்திலும் தமிழிலக்கண நூல்களிலும்,பரிசயமுள்ள மஹான்களைத் துணைகொண்டு இது செய்தால் நன்றாயிருக்கும்; (இவைத்துக்கு. அவைத்துக்கு) என்று இப்படியெல்லாம் அஸம்பத்தமாக அச்சிட்டிருக்கிறீரே; தமிழில் (இவைத்துக்கு, அவைத்துக்கு) என்கிற சொற்கள் கிடையாதே." என்று சில விஷயங்கள் ஹிதமாக ஸாதித்தாராம். அது கேட்ட அந்த திருநீர்மலை ஸ்வாமிக்கு அபரிமிதமான சீற்றம் உண்டாயிற்றாம்; எனக்கு ஸம்ப்ரதாயம் தெரியாதென்றும் தமிழ் தெரியாதென்றும் இந்த ஜீயர் ப்ரசாரம் செய்யப்பார்க்கிறார் என்று கடுஞ்சொற்களைப் பொழிந்துகொண்டே எழுந்து சென்றாராம். பிழைகளை ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக் காட்டினாலுங்கூட இங்ஙனே சீறிச்சினந்து நிந்திப்பவர்களே உலகில் மலிந்திருக்கிறார்கள். அந்த ஸமயத்தில் அந்த திருநீர்மலை ஸ்வாமி தாம் பதிப்பித்துக்கொண்டிருந்த ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணம் முடிவுபாகம் நடந்து கொண்டிருந்ததாம். * பந்து கழல் பாவை * இத்யாதியான கடைசி சூர்ணையின் வியாக்கியானம் முடியுமிடத்தில் "தூதையாவது சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்குமேல் (முந்தின தெலுங்கு பதிப்பில்) ஐந்தாறு பங்க்திகள் அடியோடு விட்டுப்போயின. திருநீர்மலைஸ்வாமியின் தமிழ்ப் பதிப்பிலும் அப்படியே விட்டிருந்தனவாம். அவற்றை ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமி எழுதிக்கொடுத்தருளி "இந்த பங்க்திகள் அவச்யம் இருக்கவேண்டியவை; இதையாவது சேர்த்தால் நன்றாயிருக்கும்" என்று சொல்லியனுப்ப, "நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஓலை ஏட்டிலும் இந்த பங்க்திகள் இல்லை; எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு இதை நான் சேர்ப்பது?" என்று ப்ரபலமாக ஆக்ஷேபிக்க, பிறகு மஹதாப்ரயாஸேந சேர்க்கும்படி செய்தருளினதாக ஜீயர்ஸ்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்கை. இங்கே, முந்தின தெலுங்கு பதிப்பில் விட்டுப் போய் பிந்தின தமிழ்ப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்ட பங்க்திகளாவன;—(தூதையாவது சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே) என்பதற்கு மேல்—

" இந்த்ரிய வ்யதிரிக்தங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம்; போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகரணமான இந்த்ரியங்களையும் பந்துகழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது. லீலையாவது தாதாத்விகரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே "

என்றிவ்வளவுபங்க்திகள். இந்த பங்க்திகள் இல்லாவிட்டால் அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியை நிர்வஹிக்கவே முடியாதென்பது ப்ராஜ்ஞர்களுக்குத் தெரியும். பழைய தெலுங்கு பதிப்பை வைத்துக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்தருளும் மஹான்கள் இங்கு விட்டுப்போனபங்க்திகளால் ஒருகுறையையுமுணராமல், அந்வயிக்கவில்லையேயென்ற க்லேசமும் படாமல் அநாயாஸமாகக் காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்து வருகிறார்கள். பஞ்சலக்ஷணீ, சதுர்தசலக்ஷணீ முதலான நியாய க்ரந்தங்களின் அச்சுப் பதிப்புகளில் பல விபர்யாஸங்களுண்டு; க்ரந்த மியற்றினவர் (........அவச்சிந்ந) என்று சிலவிடங்களிலும் (........அநவச்சிந்ந) என்று சிலவிடங்களிலும் எழுதியிருப்பதுண்டு. அச்சில் அவை மாறிவிழுந்திருக்குமிடங்கள் சிலவுண்டு. (அவச்சிந்ந) என்றிருக்க வேண்டுமிடத்தில் (அநவச்சிந்ந) என்றும், (அநவச்சிந்ந) என்றிருக்கவேண்டுமிடத்தில் (அவச்சிந்ந) என்றும் விழுந்திருக்கிறது. சாஸ்த்ரவ்யுத்பத்தியும் ஆழ்ந்த அறிவும் பெற்று ப்ரவசனம் செய்பவர்கள் ருஜுவாக அந்வயிக்கவில்லையே யென்று க்லேசப்பட்டு, ஆலோசித்து, இங்கு அச்சுப்பிழையுள்ளதென்று தெளிந்து திருத்தி ப்ரவசனம் செய்து போருவர்கள். "சதுச்சாஸ்த்ரங்களில் எந்த க்ரந்தத்தையும் நாம் அவலீலையாக ப்ரவசநம் செய்யவல்லோம்" என்றிருக்கும் சில மஹாமதிகள் மேலே காட்டின அநவச்சிந்ந—அவச்சிந்ந—விபர்யாஸங்களில் சிறிதும் கிலேசப்படாமலும்

மயங்காமலும் அங்குலீந்ருத்தஸாரர்களாய் வெகு அட்டஹாஸத்தோடும் ப்ரவசனம் செய்தே போவர்கள்; இங்குப் பிழையுள்ளதென்று கண்டறியவேமாட்டார்கள். ப்ராஜ்ஞர்கள் எடுத்துரைத்தாலும் இது விச்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியென்று ஏசி நிற்பர்கள். இவ்விதமாகவே ப்ரக்ருத க்ரந்தத்திலும் மற்றுமுள்ள க்ரந்தங்களிலும் நேர்ந்திருக்கிற விபர்யாஸங்களை ப்ராமாணிகர்கள் எடுத்துக்காட்டினால் சில அதிகாரிகள் வீணை ஆக்ஷேபங்களைச்செய்து போதுபோக்குவது தவிர, சுவைகண்டு மகிழ பாக்யமற்றவர்களாகிறார்கள்.

இரண்டாவது ப்ரகரணத்திலேயே "அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே" இத்யாதி சூர்ணையில் நம்மாழ்வார்க்கு, இளையபெருமாள் பரதாழ்வான் சத்ருக்நாழ்வான் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலான பல புராண புருஷர்களோடு ஸாம்யம் சொல்லுகையில் சத்ருக்நாழ்வானோடு ஸாம்யம் நிர்வஹிக்கிற விடத்தில் (மூலத்தில்) "புலன்கொள் நித்யசத்ருவிசிந்தநம்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. பாகவத சேஷத்வமே பரம புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்ட சத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுடைய வடிவழகில் ஈடுபடாதே பரமபாகவதோத்தமனை பரதாழ்வானுடைய அநுவ்ருத்தியிலேயே ஊன்றியிருக்கச் செய்தேயும், அந்த பரதாழ்வானுடைய உகப்புக்காகப் பெருமாளுடைய வடிவிலேயும் நெஞ்சு சென்று பெருமாளையே சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்ததுபோல நம்மாழ்வாரும் இங்ஙனே யிருந்தாரென்று நிரூபணம் செய்கிறது இங்கு. சத்ருக்நாழ்வான் படியை ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகங்கள் கொண்டும், ஆழ்வார் படியைத் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் கொண்டும் நிரூபித்தருளுகிறார். சத்ருக்நாழ்வான் பெருமாள் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று அதனையே நெஞ்சில் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தானென்பதற்கு ஸ்ரீ ராமாயணத்திலிருந்து ப்ரமாணம் காட்டியாகவேண்டும். மூலத்தில் ஸ்ரீ ராமாயண ப்ரமாண மொன்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதய க்ரந்தமானது தமிழ்ப் பிரமாணங்களையோ, ஸம்ஸ்க்ருதப் பிரமாணங்களையோ எவ்விதமாகக் காட்டுகிற வழக்கமோ அவ்விதமாகவே இங்கும் காட்டியிருக்கிறது. அதாவது 'நித்யசத்ரு விசிந்தநம்' என்று மூலமுள்ளது. அயோத்யாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் (3) "ஜாகர்மி நாஹம் ஸ்வபிமி தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற ச்லோகம் சத்ருக்நாழ்வானுடைய வார்த்தையாக ஸ்பஷ்டமாய்க் காணப்பட்டுவருகிறது. இந்த ச்லோகமேதான் ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திற்கு மூலகாரரால் மூலமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. (விசிந்தயந்) என்பதை (விசிந்தநம்) என்று மாற்றி ஸாதித்திருப்பதானது வாக்யாந்வயத்திற்காக. இந்த க்ரந்தத்தின் சைலியே இப்படிப்பட்டதாகையால் இதில் விவாதம் வேண்டா. ஏவஞ்ச "தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற சத்ருக்நவசநத்தையே கொண்டு மூலம் அமைக்கப்பட்ட தென்பது நிர்விவாதம். இவ்விடத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இருக்கும் படியை இனி விமர்சிப்போம்.

> "சத்ருக்நாழ்வான்.......பெருமாள் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று *விசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமா போலே"

என்று அருளிச் செய்து விட்டு,

> "விசிந்தந மென்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலை யானதிலே உறுமோவென்று நித்யசத்ருவை வென்று புலன்கொள் வடிவை விசிந்தய நாயிருக்கும் என்று விசிந்தயந் என்று ஒரு வசன முண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்து வைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. 'விசிந்தயந்' என்கிற வசநம் இன்ன விடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்த விடத்திலே கண்டு கொள்வது"

என்றருளிச்செய்து தலைக்கட்டியிருக்கிறார். இத்தால் 'விசிந்தயந்' என்கிற வசனமிருக்குமிடம் மாமுனிகளுக்குத் தெரியவில்லை யென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்

பட்டதாகிறது. அயோத்யாகாண்டத்தில் (89—3) * தமேவார்யம் விசிந்தயந் * என்றிருப்பது அல்பஜ்ஞர்களான அஸ்மதாதிகளுக்கும் நன்ருகத் தெரிந்திருக்க இது ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகளுக்குத் தெரியவில்லை யென்றல் இதனில் மிக்க வியப் புண்டோ? இங்கே தத்துவமென்ன என்று விவேகிகள் யாவரும் விமர்சிக்க ப்ராப்தம். ஆங்காங்கு காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும் ஸ்வாமிகளிலே சிலர் இங்கே சொல்லுவதென்ன வென்றல்; மணவாளமாமுனிகள் ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கச் செய் தேயும், ராமக்ருஷ்ணதிகள் அஜ்ஞத்வ அசக்தத்வங்களை பாவித்ததுபோலத் தாமும் பாவிக்கவேண்டி, தமக்குத் தெரியாத விஷயங்களும் உண்டென்று காட்டவேண்டி இங்ஙனே அருளிச் செய்து வைத்தார் என்கிருர்கள். வேறுசிலர் சொல்லுவதாவது— "இன்னவிடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை" இத்யாதி பங்க்திகள் மாமுனி கள் அருளிச் செய்தவையாக இருக்கமாட்டா; பிற்காலத்தில் ப்ரக்ஷிப்தங்களாக இருக்கும்—என்பது. இப்படிப்பட்ட ஸமாதானங்கள் அத்யந்தம் அஸமஞ்ஜஸங்கள். முந்தின ஸமாதானத்தில், விசிந்தயந் என்கிற ப்ரமாண மிருக்குமிடம் மாமுனிகளுக்கு நன்ருகத் தெரிந்திருந்தும் வேணுமென்றே தெரிந்ததில்லை யென்று எழுதினு ரென்பது மாமுனிகளை விப்ரலம்பக கோடியிலே யாக்குவதாகும். இது ஸ்வாமியின் இயல்புக்குச் சிறிதும் சேர்ந்ததன்று. பிந்தின ஸமாதானம் (ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரக்ஷிப்தம் என்பது) ஸுதராம் அநுபபந்நம். ஏனென்னில், உண்மையில் ப்ரமாண வசனத்தைப் பூர்த்தியாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டியிருந்தும் காட்டியருளவில்லை; பட்டோலையிலிருந்து ஸ்ரீஸூக்தியை யுதாஹரித்திருப்பது பிறர்க்கு ஸாத்யமான காரியமன்று. ஆகவே ப்ரக்ஷேபவாதமும் சிறிதும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று.

பின்னை இங்கு உண்மையென்னவெனில்; ஊக்கத்தோடுகேண்மின். ஸ்ரீராமாய ணுதி இதிஹாஸ புராண ச்லோகங்களில் பலவகையான பாடபேதங்கள் பூர்வாசார்யர் களின் காலத்திலேயே நேர்ந்திருக்கின்றன. இதற்குப் பலநிதர்சனங்கள் காட்டவேண் டிய துண்டு; அது மற்றெருகாலாகும். இவ்விடத்தில் "தாமே வார்யம் விசிந்தயந்" என்று பாடமிருப்பது போலவே "ராமமேவாநுசிந்தயந்" என்கிற பாடமும் முன் னேர்களின் காலத்திலேயே யிருந்திருக்கிறது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கி யான அவதாரிகையின் அரும்பதவுரையிலே "ராமமேவாநுசிந்தயந்" என்கிற பாடமே யிருப்பதை எல்லாப் பதிப்புகளிலும் காண்கிறோம். ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீகோசங்களி லும் சிலவற்றில் இங்ஙனே பாடம் காண்கிறோம். ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரருக்கு "தமே வார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற பாடமே கிடைத்திருக்கிறது. மணவாளமாமுனிகளுக்கு "ராமமேவாநு சிந்தயந்" என்கிற பாடமே கிடைத்திருக்கிறது. மூலத்தில் விசிந்தநம் எனறும், பட்டோலையிலும் 'விசிந்தயந்' என்றும் ஸுஸ்பஷ்டமாக இருக்கையாலே இவ்விடத்திற்கு (அநுசிந்தயந்) என்றுள்ள வசனத்தை யெடுத்துக்காட்ட ஔசித்ய மில்லையாயிற்று. அந்த வசனம் இங்கு ஸ்புரிப்பதற்கே இடமில்லாமல் போயிற்று. ஆசார்ய ஹ்ருதயக்ரந்தம் அப்போது ப்ரவசந பரம்பரையிலும் விசேஷமாக வந் திருக்கவில்லை போலும். ஆக 'ராமமேவாநு சிந்தயந்' என்கிற பாடமே கொண்டிருந் தவர் மாமுனிகள்; "தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்கிற பாடமே கொண்டிருந்தவர் ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர். இதனல் இவ்விடத்தில் இப்படிப்பட்ட க்லேச முண்டாயிற் றென்று உண்மையுணர்ந்த பெரியார்கள் உபபாதிக்கிருர்கள்.

மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் நாரை கொக்கு குருகுகளுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிற "ஆசறுதூவி யென்னும்" என்கிற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் "தாய் வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரை தேடி" என்கிற மூல ஸூக்திக்குப் பொருள் விவரிக்குமிடத்தில் "தங்கள் வாக்கால் உபகரிக்கும் பகவத்விஷயத்தை உபஜீவித் திருக்கும் குழைச்சரக்கான சிஷ்யர்களுக்குபாயாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து" என்று அச்சிட்டிருக்கி ருர்கள். இதில் "சிஷ்யர்களுக்குபாயாநுகுணமாக" என்கிற பங்க்திக்கு என்ன

பொருளென்று விமர்சிக்கவேணும். 'உபாயாநுகுணமாக' என்றது இவ்விடத்திற்கு ஒருவிதத்திலும் சேராது. சிலர் "வயோநுகுணமாக" என்றிருக்குமென்று ஊஹிக்கிறார்கள். நம்முடைய புத்தியைக்கொண்டு நாம் ஸ்வதந்திரமாகத் திருத்துவதிற் காட்டிலும் ஓலை ஸ்ரீகோசத்தைக்கொண்டு திருத்தலாமென்று பார்த்தபோது ஸுப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஓலை ஸ்ரீகோசத்தில் தாம் ஸேவித்த பாடத்தைப் பரமக்ருபையுடன் அநுக்ரஹிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. "சிஷ்யர்களுக்குபாயாநுகுணமாக" என்பதல்ல; "சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக" என்பது திருத்தமான பாடம். இப்போது எவ்வளவு அழகாக அர்த்தமாகிறதென்று பார்க்க. சிஷ்யர்களின் ஜ்ஞான பாகத்திற்குத் தகுந்தபடி ஆசார்யர்கள் ஆராய்ந்து உபதேசிப்பர்களென்று சொல்லுவது மிகவும் பொருத்தமானதன்றோ. ககாரத்தை யகாரமாக மாற்றி விட்டதனாலுண்டான க்லேசம் எவ்வளவென்று பார்க்க.

மூன்றாம் ப்ரகரணத்திலேயே "தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் "அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே 'ஸர்வம் ஸஹே' என்கையாலே பரத்வாதிகளில் அநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை" என்கிற பங்க்திகள் தெலுங்கு பதிப்பிலும் தமிழ்ப் பதிப்பிலும் ஏக ரீதியாக அச்சிடப்பெற்றுள்ளன. இங்குக் காட்டிய 'ஸர்வம் ஸஹே' என்கிற ப்ரமாணம் எந்த அம்சத்திற்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்ததென்று விமர்சிக்கவேணும். "அர்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு:" இத்யாதிகளிற் சொல்லப்பட்ட (அர்ச்சாவதார அஸாதாரணமான) ஸர்வஸஹிஷ்ணுத்வத்தை குணபூர்த்திக்கு நிபந்தமாகக் காட்டுவதற்கு 'ஸர்வம் ஸஹே' என்கிற ப்ரமாணம் மேற்கோளாக இங்குக் காட்டப்பட்டதென்று சிறிதும் கூசாமலே சில காலக்ஷேப ஸ்வாமிகள் ஸாதித்து வருகிறார்கள். "அபூத பூர்வம் மம பாவி கிம் வா ஸர்வம் ஸஹே மே" என்கிற ஸ்தோத்ரரத்ந ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ளதான (ஸர்வம் ஸஹே) என்கிற விது ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திற்கு அணுமாத்ரமாவது பொருந்துமாவென்று வினவினால் பொருந்தமாட்டாததை மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்வரோ? அவரருளிச்செய்திருக்கும்போது, பொருந்துமாவென்கிற விசாரம் செய்ய நாமார்? என்று சீறுகிறார்கள். அஸ்மதீய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த தூஷணைகதீக்ஷிதர்களாகவுள்ள பிறர்களோ வென்னில் உண்மையுணராது தூஷிக்கத் தலைப்படுகிறார்கள். இங்கு உண்மையான பாடம் என்னவென்றால், ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யாநாதிகளிலும் உதாஹ்ருதமான "ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்" என்கிற உபநிஷத் வாக்யமே இங்கு (ஸர்வம்ஸஹே) என்று விகாரமடைந்திட்டது. இவ்விகாரம் அச்சுப்பிரதிகளில் மாத்திரமன்று; நாலைந்து ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் நமக்குப் புலப்பட்டது.

ஆக அறுபது எழுபது வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட தெலுங்கு தமிழ்ப் பதிப்புகள் பலவகைப் பிழைகள் மலிந்திருந்ததனால் சுத்தமான பதிப்பு வெளியிடுவிக்கவேணுமென்கிற மனோரதம் அடியேனுக்கு 25 வயதில் தோன்றியது. அப்போது சென்னை கராலபாடி ஆழ்வாரய்ய மூலமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபை ஏற்பட்டு அதன் சார்பாக உபய வேதாந்த க்ரந்தங்கள் பலவும் அச்சாகி வந்துகொண்டிருந்ததனால் அந்த ஸபையின் மூலமாகவே இந்த ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானத்தை அச்சிடுவிக்க முயன்று ஸபாதிகாரிகளின் அநுமதியை ஸம்பாதித்து, அப்போது அந்த ஸபையின் பதிப்புகளெல்லாம் காஞ்சீபுரத்திலேயே பவழவண்ணர் ஸன்னிதி ஸமீபத்தில் நடந்து வந்தபடியால் அங்கே இவ்வாசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தைத் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடுவிக்கத் தொடங்கினதில் இரண்டு பிரகரணமே அச்சாயிற்று. அதுவரையில் அடியேன் 'ஆசார்ய ஹ்ருதயதாத்பர்ய ஸாரம்' என்பதையும் எழுதிக் கொடுத்து அதையும் அத்தோடு சேர்த்து அச்சிடுவித்திருக்

கிறேன். மூன்று நான்கு பிரகரணங்கள் அப்போதே தொடர்ச்சியாக அச்சிட முடியாதபடி அந்த ஸபைக்கு சைதில்யம் ஏற்பட்டது. அதனால் அந்த இரண்டு பிரகரணங்களை மட்டும் (வியாக்கியானத்தோடு) அடியேன் தெலுங்கு லிபியிலேயே தனிப்புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டேன்.

பிறகு சில வருஷங்கள் கழித்து ஸ்ரீமத் வரவர முனீந்த்ர க்ரந்தமாலை அச்சிட்டதிலும் ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம் சேர்ந்திருக்கிறது. அதுவும் தெலுங்கு லிபியானபடியால் தமிழ்லிபியிலபேக்ஷித்தவர்களுக்காக அந்த லிபியிலும் தனிப் புத்தகமாக அச்சிட்டிருக்கிறேன். அந்த ஸமயத்தில் கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி திருமாளிகையிலிருந்தும் மற்றுஞ்சிலவிடங்களிலிருந்தும் ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தருவித்து மிகவும் சிரமப்பட்டே பரிசோதித்திருக்கிறேன். அடியேன் இதை அச்சிடுவதற்கு முன்பு மூலபாடமே பலபல விடங்களில் அசுத்தியுற்றிருந்தது. பல பெரியார்களை அநுவர்த்தித்து, ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒவ்வொரு பெரியாரிடம் ஒவ்வோர் அருமையான பாடத்தை க்ரஹித்து நாற்பது பாடங்களுக்குமேல் சுத்தமாக்கி வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஸ்ரீராமாநுஜன் 106ல் அவை காணத்தக்கன. பலர் 'நமக்குத் தவறான பாடம் வந்திருக்கிறது' என்பதை இன்னமும் தெரிந்து கொள்ளாமலே யிருக்கிறார்கள்.

முதல் சூர்ணிகையிலேயே ஒன்று காட்டுகிறேன், காண்மின். இதில் "அறிவிலாமனிசர் உணர்வெனும் சுடர் விளக்கேற்றி" என்றே பெரியார்களும் ஓதி வருகிறார்கள். புத்தக பாடமும் இப்படியேதான். இங்கு 'உணர்வெனும்' என்பது பிசகு; 'உணர்வென்னும்' என்றே யிருக்கவேண்டும். ஆசிரியர் எந்த ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டு இவ்வாக்கியம் இட்டருளினாரோ; அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் "உணர் வென்னும்" என்றுள்ளதேயல்லது 'உணர்வெனும்' என்று (தொகுத்தல் விகாரமாக) இல்லை. திருமங்கையாழ்வாருடைய *வாடினேன் வாடியென்கிற முதற் பாசுரத்தில் "உணர்வெனும் பெரும்பதம்" என்றுள்ளது; ஆனால் அந்தப் பாசுரத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது. "உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி" என்கிற பேயாழ்வாருடைய வெண்பாவே இங்கு விஷயமாதலாலும், அதில் தொகுத்தல் விகாரமில்லாமையாலும், இல்லாத விகாரமொன்றைப் புகுத்த யார்க்கும் அதிகாரமில்லாமையாலும் "உணர் வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றி" என்று அந்த பரம்பரையினால் வந்த தவறான பாடம் தவிர்க்கத்தக்கது" என்று நாம் எத்தனை தடவை எழுதிப் பிரசுரம் செய்தாலும் 'இது வீண் பிடிவாதமான திருத்தமேயொழிய இதில் உப்பு புளிப்புண்டா?' என்று சொல்லுபவர்களையே காணாநின்றோம்.

இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக நினைவுக்கு வந்ததொன்றைத் தெரிவிக்கிறேன் கேண்மின். உபதேசரத்தினமாலை இறுதிப் பாசுரத்தில் இரண்டாமடி "சிந்தை தன்னில் நாளும் சிந்திப்பார்" என்று எங்கும் ஸம்ரீதியாக ஓதப்பட்டு வருகிறது. இப்பாடத்தில் வெண்பாவுக்கு உயிரான வெண்டளை பிறழும்; "சிந்தைதனில்" என்றிருந்தாலொழிய இலக்கணத்திற்குச் சேராது. சிந்தை தனினும் சிந்திப்பார் என்று சீர் பிரியும். ஆனால் இங்கு "சிந்தை தன்னில்" என்று (விரித்தலோடு) ஸேவிப்பதனால் பிரமாத மொன்றுமில்லை. கீழே நாம் காட்டிய "உணர் வெனும்—உணர்வென்னும்" என்கிற விஷயம் இப்படிப்பட்டதன்று; உத்தேச்யமான பாசுரமே பேதித்துவிடுமென்பதை விவரித்திருக்கிறோம். இத்தகைய விஷயங்கள் மிக நுட்பமானவை. இவற்றை எல்லாரும் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் முடியாது. யாரோ சிலரே இவற்றுக்கு அதிகாரிகள். "உனக்கேலும் பிழை பிழையே" என்று ஆழ்வார் ஸாதிக்கிறபடி பிழை பிழையே. ஆக இதுகாறும் நாம் எழுதின விஷயங்களை பிரகிருதம் முக்கியமாக விவக்ஷிதமானதொரு விஷயத்திற்கு அவதாரிகையாகக்கொள்க. இனி முக்கியமான விவக்ஷிதத்தை விளம்புகின்றோம். மூன்றாம் பிரகரணத்தில் தூது நாலுக்கும் விஷயம் சொல்லுகிற சூர்ணையில், சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையையுணர்த்தும்

தூது இரண்டாம் தூதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது * வைகல் பூங்கழிவாய் பதிகத்தில் திருவண்வண்டூர் வைகு மிராமனுக்குத் தூது விடப்படுகிறது. சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாந்தூதுக்கு விஷயம் என்றருளிச் செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமான் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணவாராநிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக்கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷையை மறக்கையாலே நம்மை நினையா திருந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணம் ஒரு தலையானல் மற்றொன்றில் கால்தாழுமனல்லாமையாலே அத்தையறிவிக்க வந்தருள்வனென்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்ருசாகத் தூதுவிடப்படுகிறது இங்கு.

இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் ரக்ஷாதீக்ஷிதன் என்பதற்குப் பாசுரம் காட்டியாக வேண்டும். பாசுரத்தின் ஆதாரமில்லாமல் எந்த விஷயமும் சொல்லப்படுவதில்லாமையாலே ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷாதீக்ஷையை எந்தப் பாசுரத்திலை அப்பதிகத்தில் அநுஸந்திக்கிருரென்று கேட்டால் அதற்கு ஒரு பாசுரம் காட்டியே யாகவேணும். அந்தப் பதிகத்தில் “மாறில்போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனுர்க்கு” என்றிருப்பதனல் அந்தப் பாசுரந்தான் ரக்ஷா தீக்ஷையை யுணர்த்துமது என்று சில பெரியார்கள் கூறுகின்றூர்கள். பழைய பதிப்பு என்று நாம் கீழே விவரித்த தெலுங்கு தமிழ்ப் பதிப்புகளிரண்டிலும் “மாறில் போரரக்கன்” என்கிற பாசுரம் மட்டுமே [வியாக்கியானத்தில்] எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதாகக் காண்கையாலே அதற்குச் சேர அவர்கள் சொல்லுவதில் வியப்பில்லை. அடியேனுடைய பதிப்புகளில் ஏட்டுப் பிரதிகளின் ஆதாரத்தைக் கொண்டும், சில பெரியார்கள் திருத்தி வைத்திருந்த ஸ்ரீகோச ஆதாரத்தைக் கொண்டும் “புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம்பெருமானைக் கண்டு என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்ருசாக” என்று பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பாசுரம் இங்கு அத்யந்தம் அநபேக்ஷிதமென்றும், இது அநவஸரமாக ப்ரக்ஷிப்தமென்றும், * மாறில் போரரக்கன் * என்கிற பாசுரந்தான் இங்கு அபேக்ஷிதம், அது விடுபடாமல் உள்ளதே என்றும் வாதிக்கிருர்களவர்கள்.

இந்த வியாஸத்தைக் கருத்தூன்றி வாசிக்குமவர்கள் ஆக இவ்வளவும் நாம் எழுதியவற்றை உள்ளத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக்கொண்டு, இனி நாம் மேலெழுதுவதை ஊன்றி நோக்கக் கடவர்கள். “தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும்” இத்யாதியான ப்ரக்ருத சூர்ணையில் நான்கு தூதுகளுக்கும் விஷயம் காட்டுகையில் ஒவ்வொரு தூதிலும் மும்மூன்று விஷயங்கள் மூலத்தில் காட்டப்படுகின்றன. வியாக்கியானத்தில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாகப் பாசுரம் [விஷய வாக்யம்] காட்டப்படுகிறது. “சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும்” என்கிற ப்ரக்ருத விஷயத்தை விட்டு விட்டு மற்ற மூன்று விஷயங்களிலும் விமர்சம் செலுத்துவோம்.

1. முதல் தூதில், 1. பிழை. 2. க்ஷமை. 3. வ்யூஹம். (இவற்றுக்கு வியாக்கியானம் காட்டிய பாசுரங்கள்,) 1. என் பிழையே நினைந்தருளி. 2. என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு. 3. கடலாழி நீர்தோற்றி.

2. (இரண்டாந் தூது விஷயம் இப்போது வேண்டாம்.)

3. மூன்ருந்தூதில், 1. படைத்தபரப்பு. 2. ஸாரஸ்யம். 3. பரத்வம். (இவற்றுக்கு வியாக்கியானம் காட்டிய பாசுரங்கள்). 1. முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த. 2. தன் மன்னுநீள் கழல்மேல்.... 3. வானவர்கோனைக்கண்டு.

4. நான்காந் தூதில், 1. தமரோட்டைவாஸம். 2. ஸௌந்தர்யம். 3. அர்ச்சை. (இவற்றுக்கு வியாக்கியானம் காட்டிய பாசுரங்கள்.) 1. தமரோடங்குறைவார்க்கு. 2. செக்கமலத்தலர் போலும். 3. திருமூழிக்களத்தார்க்கு.

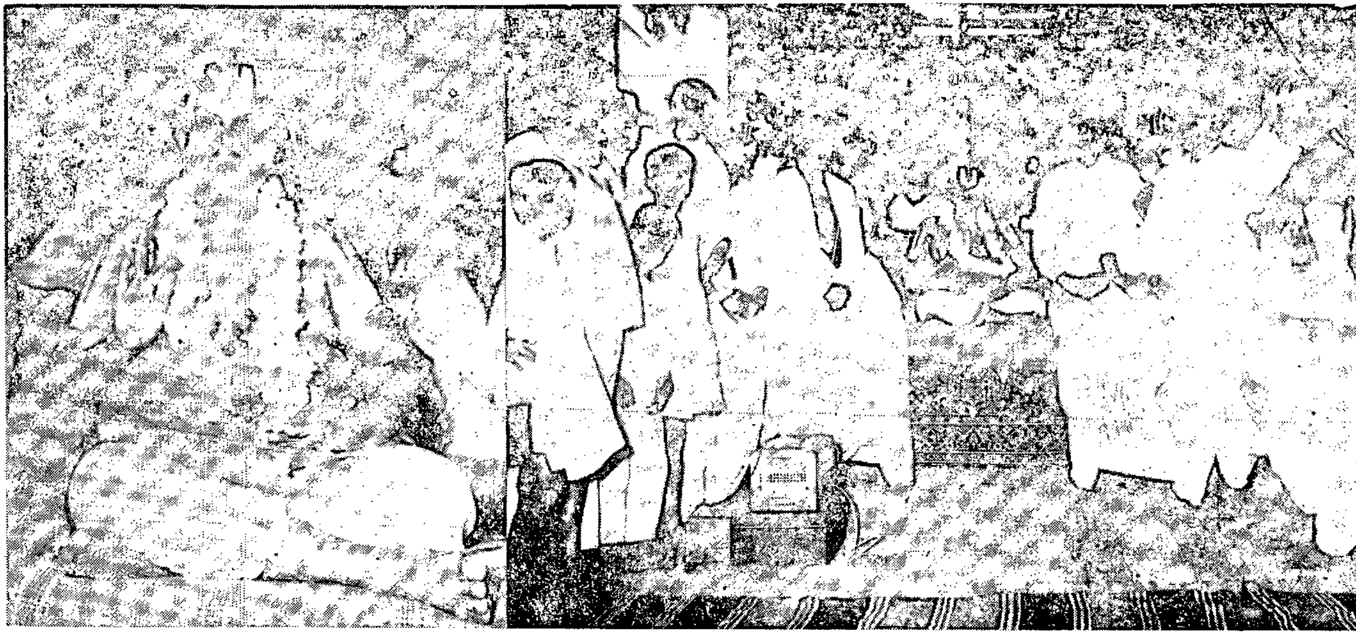
இப்படி நாம் விபஜித்து விளக்கேற்றிக் காட்டியதை நெஞ்சில் நன்ருக வாங்கிக் கொள்ளவேணும். மூலகாரர் ஒவ்வொரு தூதிலும் தாம் வகுத்துக்கொண்ட

மும்மூன்று விஷயங்களுக்கும் விசதவாக் சிகாமணிகள் விடாமல் மும்மூன்று பாசுரங் காட்டியிருப்பதைக் கண்டு கொண்டீர்கள்.

இரண்டாம் தூதிலும் இங்ஙனே மூன்று விஷயங்களுண்டே. 1. சிறந்த செல்வம். 2. ரக்ஷாதீக்ஷை. 3. விபவம். இவற்றுக்கும் மூன்று பாசுரங்கள் காட்டியாகவேண்டுமென்பது நிர்விவாதம். காட்டியிருக்கிறதா வென்று பழைய பதிப்புகளைக்கொண்டு விமர்சித்தால் ஒன்று விடுபட்டிருக்கிறதென்பதைத் திண்ணமாக வுணரலாம். சிறந்த செல்வத்திற்கும் விபவத்திற்கும் பாசுரம் காட்டப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய தீக்ஷைக்குக் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது அநாயாஸமாக வுணரலாம். இங்குப் பிறருடைய வாதமென்ன வென்றால், தீக்ஷைக்குப் பாசுரம் ஏன் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை? நன்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. *மாறில் போரரக்கன்.... *என்கிற பாசுரந்தான் அது—என்று கூறுகின்றார்கள். இது அடியோடு பொருந்தாது. அது விபவத்திலே விட்ட தூது என்பதற்கு நிரூபகமாகக் காட்டின பாசுரமே யொழிய தீக்ஷையைப் பற்றின பேச்சே அதில் கிடையாது. ப்ரக்ருத சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் ஒரு மருமம் குறிக்கொள்ளவேணும். "பற்றாசாகக் கொண்டு" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி நான்கு பர்யாயம் வருகிறது. ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிச் சந்தை நியமேந காட்டப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். "ஆர்த்த ரக்ஷணதீக்ஷிதத்வம்பற்றாசாக" என்பதற்கு முன்னே ஒரு சந்தை அவசியமிருந்து தீரவேண்டும். பழைய பதிப்புகளில் என்ன சந்தை யிருக்கிறது. ஒன்றுமில்லை. *மாறில் போரரக்கன்* என்கிற சந்தை ரக்ஷ்ய வர்க்கத்திலே தானுமொருத்தியிருப்பதாகச் சொல்லுங்கோளென்றதே யொழிய அத்தலையின் ரக்ஷாதீக்ஷை எங்கே சொல்லிற்று? *புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடிநம்பெருமானைக் கண்டெடன்பதில்தான் அது சொல்லிற்று.

அன்றி, *மாறில் போரரக்கனில் ரக்ஷாதீக்ஷையும் சொன்னபடிதானென்னும் வாதத்தை கதஞ்சித் இசைந்தாலும் அந்தப் பாசுரம் எந்த இடத்திலிருக்கத்தக்கதென்பதையாவது ஆராயவேண்டாவா? முதல் தூதில், தம் பிழைக்கும் தம் பிழை மறப்பித்த க்ஷமைக்கும் பாட்டு ஒன்றே யொழிய இரண்டல்ல. *என்பிழை கோப்பது போல* என்கிற பாட்டில்தான் தம் பிழையும் அவனது அபராத ஸஹத்வமும் சொல்லப்பட்டிரா நின்றது. அந்தப் பாட்டை மணவாள மாமுனிகள் ஒரு முறை காட்டி நிற்கவில்லையே. இருமுறையன்றோ காட்டியிருப்பது. அதுபோல *மாறில் போரரக்கன்* இத்யாதியையும் தீக்ஷைக்காக ஒரு முறையும் விபவத்திற்காக மற்றொரு முறையும் ஆக இருமுறை காட்டி யிருந்தால் விவாத ப்ரஸக்தியே யிராதே.

ஸாரமாக ஒரே விஷயம்; பற்றாசாக என்றதற்குப் பிறகு காட்டப்படும் சந்தையானது வ்யூஹம் விபவம் பரத்வம் அர்ச்சை ஆகிய இவற்றுக்கு ப்ரமாணமாகுமே யொழிய க்ஷமாதீக்ஷா ஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களுக்கு ஒருகாலும் ப்ரமாணமாகாதென்பது திண்ணம். "வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம்" என்றவிடத்து ஸ்ரீஸூக்தியோ, "என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய்" என்றவிடத்து ஸ்ரீ ஸூக்தியோ விவாதிகளுக்கு ஈஷத்தும் ஸாதகமாகாது. *என்னையு மித்யாதி ஸ்தலத்தில் "ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு" என்று வியாக்கியான ஸூக்தியிருப்பது மருளச் செய்யக் கூடியதே. மூலத்தில் என்னையும் என்பது காட்டப்பட்டதே யொழிய ஏறு சேவகனார்க்கு என்பது உபாதானம் செய்யப்படவில்லை. என்னையும் என்பதற்கு இடம் காட்ட வேண்டி மாமுனிகள் ஏறு சேவகனார்க்கு என்பதையும் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்தார். அப்பாசுரமுள்ள பதிகத்தில் ரக்ஷாதீக்ஷை சொல்லப்பட்டிருப்பது நிர்விவாதமாகையாலே "ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு" என்றருளிச் செய்தார். இவ்வளவு நாம் விரித்துரைத்தும் இதில் தெளிவுபெறாதே யிருப்பாரைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. .... *

குண்டூர் (Guntur) மஹாநகரத்தில் அக்ரஹாரம் தேவஸ்தானத்தில் நடந்த உபந்யாஸ கோஷ்டி. 16—11—62.

॥ ஶ்ரீரஸ்து ॥

ஶ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்வாமிநே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: । ஶ்ரீமத்வரவரமுநயே நம: ॥

ஸ்ரீ ஸுந்தரபாஹு ஸுப்ரபாத ஸ்துதி:

ஶ்ரீ ஸுந்தரபாஹு ஸுப்ரபாத ஸ்துதி: ॥

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய க்ருதிகள்.]

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே ।
உத்திஷ்ட நரஶார்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ॥

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம! பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே ।
உத்திஷ்ட நரஶார்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ।

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கோவிந்த உத்திஷ்ட கருடத்வஜ ।
உத்திஷ்ட கமலாகாந்த த்ரைலோக்யம் மங்களம் குரு ॥

உத்திஷ்டோத்திஷ்டகோவிந்த! உத்திஷ்ட கருடத்வஜ ।
உத்திஷ்ட கமலாகாந்த த்ரைலோக்யம் மங்களம்குரு ॥

[திருவாய்மொழியில் கிளரொளியிளமை யென்கிற திருமாலிருஞ்சோலைப்பதிகத்தின் வர்ணாநுக்ரமணிகை.]

(கிளரொளியிளமை.)

கிஸலயஸுகுமாரம் பக்தரக்ஷைகதீக்ஷம்
வநகிரிவரநாத! ஶ்ரீமத: பாதபத்மம் ।
ஹ்ருதி தத உபேதாச் சேஷசேஷாஶநாத்யா:
த்யஜ நநு ஶயநம் தே ஸ்யாததோ ஸுப்ரபாதம் ॥ க ॥

கிஸலயஸுகுமாரம் பக்தரக்ஷைகதீக்ஷம்
வநகிரிவரநாத! ஸ்ரீமத: பாதபத்மம்,
ஹ்ருதி தத உபேதாச் சேஷசேஷாசநாத்யா:
த்யஜ நநு சயநம் தே ஸ்யாததோ ஸுப்ரபாதம். (1)

1. திருமாலிருஞ்சோலையழகரே! இளந்தளிர் போன்று மெல்லியதும் அடியவர்களைக் காப்பதையே விரதமாகவுடையதுமான தேவரீருடைய திருவடித் தாமரையைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகள் இங்குத் திரண்டுள்ளார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும்; நல்விடிவாகுக. ... ... (1)

(சதிரிளமடவார்.)

ശശധരവിമുഖ്യാ ദേവതാ സാർവഭൌമാഃ
തവ പദയുഗഭക്താസ്സുന്ദരവ്യൂഹപാർഹാഃ ।
കരധൃതകുസുമാഢ്യാസ്സംഗതാസ്സന്തി ഭക്ത്യാ
പരിഹര ശയനീയം സ്യാദഹോ സുപ്രഭാതം ॥ ௨ ॥

சச்தாரவிமுக்யா தேவதாஸார்வபௌமா:
தவ பதயுகபக்தாஸ் ஸுந்தரவ்யூடபாஹோ,
கரத்ருதகுஸுமாத்யாஸ் ஸங்கதாஸ்ஸந்தி பக்த்யா
பரிஹர சயநீயம் ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம் (2)

2. சுந்தர்த்தோளுடைய பெருமாளே! திங்கள் ஞாயிறு முதலான மேம்பட்ட தேவர்களும் தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே அன்பு பூண்டு எண்பகர் பூவும் கையிலேந்திக் கொண்டு பக்தியோடு இங்கு வந்துள்ளார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். ... (2)

(பயனல்லசெய்து)

പരമപുരുഷ ലക്ഷ്മീനാഥ നാഥേത്യജസ്രം
സ്തുതിശതമുഖരാസ്യാ നാരദാദ്യാസ്സമേതാഃ ।
വനഗിരിതടവാസിൻ സുന്ദര! ശ്രീപതേ ഭോഃ!
വിജഹിഹി ശയനം ദ്രാക് സ്യാദഹോ സുപ്രഭാതം ॥ ௩ ॥

பரமபுருஷ! லக்ஷ்மீநாத! நாதேத்யஜஸ்ரம்
ஸ்துதிசதமுகராஸ்யா நாரதாத்யாஸ் ஸமேதா:,
வநகிரிதடவாஸின் ஸுந்தர ஸ்ரீபதே போ:!
விஜஹிஹி சயநம் த்ராக் ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம் (3)

3. திருமாலிருஞ்சோலை யடிவாரந்தன்னிலுறையு மழகரே! திருமாலே! நாரதர் முதலான முனிவர்கள் 'பரமபுருஷா! லக்ஷ்மீநாதா! நாதா!' என்று துதிமொழிகளைப் பலவாறு முறையிட்டுக்கொண்டு ஈண்டு வந்து திரண்டுள்ளார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். (3)

(கருமவன்பாசம்.)

കലികലുഷസമൂലോന്മൂലനാർത്ഥാവതാരാഃ
പ്രഥമമുനിവരേണ്യാഃ ശ്രീസരോയോഗിമുഖ്യാഃ ।
ഭുവിജഗതി സമേതാഃ കാനനാദ്രിപ്രദേശേ
ജഹിഹി ശയനമീശ സ്യാദഹോ സുപ്രഭാതം ॥ ௪ ॥

கலிகலுஷஸமூலோந் மூலநார்த்தாவதாரா:
ப்ரதம முநிவரேண்யா: ஸ்ரீஸரோயோகிமுக்யா:,

த்ரய இஹ ஸமுபேதா: காநநாத்ரிப்ரபோ! போ: !
ஜஹிஹி சயநமீச! ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம். (4)

4. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரே! இந்தவுலகி லிருள்நீங்கவந்துதித்த வாழ்வார்களுள் முன்னே வந்துதித்து முதலாழ்வார்களென்று பேர்பெற்ற பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மூவரும் இங்கெழுந்தருளியுள்ளார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும், ... (4)

(திறமுடைவலத்தால்.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௫ ॥

திமிரமகிலமாஸீத் த்வஸ்தமஹ்நாமதீச:
நிஜகிரணஸஹஸ்ரம் த்யோதயந் ப்ராதுராஸீத்,
ஸச ஸமுபகதோபூத் பக்திஸாரோ முனீந்த்ர:
வநகிரிதடவாஸிந்! ஜாக்ருதாத் ஸுப்ரபாதம். (5)

5. திருமாலிருஞ்சோலைமலை யுறையுமிறைவா!, கனவிருளகன்றது; கதிரவன் தனது கதிராயிரமும் பரவ வெளிவந்தாயிற்று. துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரானும் போந்தார். திருப் பள்ளியுணர்ந்தருளாயே. ... ... (5)

(கிறியெனநினைமின்.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௬ ॥

கிரதி திசிதிசி த்ராகுஷ்ணரச்மிஸ் ஸ்வரச்மீந்
உடுததிரபயாதா காநநாத்ரீச! காந்த!,
சடரிபுமுநிவர்யஸ் ஸங்கதோபூத் ஸசிஷ்ய:
ஸபதி ஜஹிஹி நித்ராம் ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம். (6)

6. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரே! வெங்கதிரோன் தனது வெவ்விய கதிர்களைத் திசை தோறும் பரப்பினன்; துன்னியதாரகைகள் மின்னொளி சுருங்கின. நம்மாழ்வார் தமது திருவடியான மதுரகவிகளோடும் போந்தார்; இப்போதே திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். (6)

(நலமெனநினைமின்.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௭ ॥

நவஸரஸிஜமாலாம் விஷ்ணுசித்தோ முனீந்த்ர:
விபிநகிரிபதே! தே பாதயோரர்ப்பயிஷ்யந்,
ஸ்துதிததிமுகரஸ்ஸந் ஸங்கதஸ் ஸந்நிகர்ஷே
த்யஜ சயனருசிம் போ:! ஸ்யாதஹோ! ஸுப்ரபாதம். (7)

7. திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கிறைவா! பெரியாழ்வார் அப்போதலர்ந்த தாமரைத் தொடையலைத் திருவடிகளிலே பணிமாறவேண்டித் துதிமொழிகளை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே அணுகியுள்ளார்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். ... ... (7)

(வலஞ்செய்துவைகல்.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ அ ॥

வசஸி மகஸி ச ஸ்வாம் பக்திமுத்வேலயந்தீ
கசத்ருதஸுமவச்யம் த்வாம் சிரீஷுர் ஹி கோதா,
ஸரபஸமுபயாதா ஸுந்தரோத்துங்கபாஹோ!
ப்ரகடய கருணாம் ஸ்வாம் அஸ்து தே ஸுப்ரபாதம். (8)

8. சுந்தரத்தோளுடைய பெருமாளே! விட்டுசித்தன் கோதையான ஆண்டாள் சிந்தையிலும் சொல்லிலும் தன்னுடைய அன்பைப் பெருக்கிக்கொண்டு, தான் சூடிக்களைந்த மாலையினுல் உம்மை யீடுபடுத்திக்கொள்ளவேண்டி விரைந்து வந்திருக்கின்ருள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும், ... (8)

(வழக்கொனிணைமின்.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ கூ ॥

வதநகதிதரீத்யா பாயஸம் ஸ்வாது போக்யம்
ஸுரபி ச நவநீதம் ஹே வநாத்ரீச! விஷ்ணோ,
கடசதபரிபூர்ணம் விஷ்ணுசித்தாத்மஜா ·தே
திசதி ததுபபோக்தும் ஜாக்ர்யாஸ் ஸுப்ரபாதம். (9)

9. சோலைமலைப் பெருமாளே! "நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைநம்பிக்கு நான் நூறுதடாவில்வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன், நூறுதடாநிறைந்தவக்காரவடிசில் சொன்னேன்" என்று கோதை தான் கூறியபடியே அவற்றை ஸமர்ப்பிக்கின்ருள்; அவற்றை அமுது செய்திடத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். ... ... (9)

(சூதென்றுகளவும்.)

𑌶𑍁𑌭𑌦! 𑌸𑍁𑌗𑌤! 𑌨𑌾𑌥! 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌤𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌬𑌾𑌹𑍋!
𑌵𑌨𑌗𑌿𑌰𑌿𑌤𑌟𑌭𑍂𑌮𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦 ।
𑌕𑌵𑌿𑌵𑌰𑌪𑌰𑌕𑌾𑌲𑌾𑌭𑌿𑌖𑍍𑌯𑌸𑍂𑌰𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍
𑌜𑌹𑌿𑌹𑌿 𑌶𑌯𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌹𑍋 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧௦ ॥

சுபத! ஸுகத! நாத! ஸ்ரீபதே ரம்யபாஹோ!
வநகிரிதடபூமிப்ரேமசாலிந்! முகுந்த,
கவிவரபரகாலாபிக்யஸூரிஸ் ஸமாகாத்
ஜஹிஹி சயநமுத்ராம் ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம். (10)

10. சேமமும் சுகமும் தந்து காத்தருளும் சுந்தரத்தோளுடைய திருமாலே! திருமலை யடிவாரந்தன்னில் வாழ்வை யுகந்த முகுந்தனே! சதுஷ்கவிப்ரதானரென்று போற்றப்பட்ட திருமங்கையாழ்வாரும் போந்தருளினர்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். ... (10)

(பொருளென்றிவ்வுலகம்.)

𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷! 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌗𑍀𑌤
𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌮𑍁𑌖𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑍃𑌯𑍋𑌗𑍀 ।
𑌯𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌢𑌕𑍂𑌰𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍-
𑌸𑌹 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌗𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌹𑍋 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧௧ ॥

பரமபுருஷ! பூர்வாசார்யவர்யோபகீத
ஸ்துதிசதமுகராஸ்யஸ் ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீ
யதிபரிப்ருடகூரேசாதிபிஸ் ஸூரிவர்யைஸ்-
ஸஹ ஸமுபகதோऽபூத் ஸ்யாதஹோ ஸுப்ரபாதம். (11)

11. பரமபுருஷரான அழகரே! முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோ மென்னும் பெருமை வாய்ந்த மணவாளமாமுனிகள் எம்பெருமானுர் ஆழ்வான் முதலான ஆசிரியர்களோடுங்கூட வெழுந்தருளினர்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணும். ... (11)

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌨𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌹𑌰𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌚𑌸𑌾𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌮𑍍 ॥

இத்தம் வநகிரிநாத ஸ்ரீமத்ஸுந்தரஹரே: ப்ரபாத ஸ்துதிம்,
மநஸா வசஸாச ஸதா தததாம்ஹி ஸதாம் கரஸ்திதம் ஸகலம்.

இங்ஙனே திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திருப்பள்ளியெழுச்சியைச் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் பேணுமவர்கள் பெறுதபேறு எதுவுமில்லை.

ஸ்ரீமத் ஸுந்தரபாஹு ஸுப்ரபாத ஸ்துதி முற்றிற்று.

ஶ்ரீ ஸுந்தரபாஹு ஸ்துதி:

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌃 ॥

—※—

(அந்தாதித் தொடையாலமைந்தது.)

𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌦𑌯𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑌾𑌲𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ।
𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌕𑌲𑌯𑍇 𑌸𑍁𑌭𑌗𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥

வநசைலபதிம் கமலாதயிதம் கருணாவருணாலயதிவ்யத்ருசம்,
சரணம் சரணார்த்திஜநஸ்ய ஹரிம் ஹ்ருதயே கலயே ஸுபகம் ஸததம். (1)

திருமாலிருஞ்சோலைமலைத் தலைவனும் திருமாமகள் கணவனும் கருணை வெள்ளம் ததும்ப நிற்கும் திருக்கண்களையுடையவனும் தஞ்சமென்றடைந்தவர்களுக்குப் புகலிடமாயும் ஸகல ஸௌபாக்ய நிதியுமான பெருமானை எஞ்ஞான்றும் உள்ளத்துள் வைக்கின்றேன். (1)

𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌦𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌤𑌾𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌸𑌥 ।
𑌨𑌨𑍁 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌹𑌰𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌮𑌮 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑌮𑌲𑌮𑍍 ॥ ௨ ॥

ஸததம் ஸ்வபதப்ரணதாம் ஜநதாம் அநுகம்பிதுமத்ர க்ருதாவஸத,
நநு ஸுந்தரபாஹுஹரேத்ர ஸதா விஹரந் மம ஹர்ஷய ஹ்ருத்கமலம். (2)

எப்போதும் தன்னடிபணியுமவர்களை அநுக்ரஹிக்க வேண்டியே இத்திருமலையில் கோயில்கொண்டருளாநின்ற சுந்தரத்தோளுடையானே! இத்திருமலையிலேயே எப்போதும் லீலாரஸமநுபவித்துக்கொண்டு எனது ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை உகப்பித்தருள வேணும். (2)

𑌕𑌮𑌲𑌾𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌟𑍍𑌮𑌲𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌭𑍋 ।
𑌵𑌨𑌭𑍂𑌮𑌿𑌧𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌲𑌭 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌯𑌮𑍍 ॥ ௩ ॥

கமலாகுச குட்மல குங்குமபாச் சடயா ஸ்புடலக்ஷ்ய பரத்வவிபோ !
வநபூமிதரே விஹரந் ஸுலப ! ச்ரிதகல்பக ! மே விதர ஸ்வசயம். (3)

கமலாஸ்தநகஸ்தூரீபங்கத்தினொளியால் பரத்துவம் நன்கு பொலியநின்ற பெருமானே! திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எளிமைக் குணத்தைக் காட்டிக்கொண்டு விஹாரம் செய்தருளும் ஆச்ரித கல்ப வ்ருக்ஷமே! எனக்குக் கை தந்தருளவேணும். (3)

𑌶𑌯𑌨𑍀𑌯𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌫𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌭𑍂𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌦𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁𑌚𑍇 ।
𑌭𑌵𑌿𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌜𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌪𑌸𑌮𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

சயநீயவரேண்ய பணீந்த்ரசய ப்ரியபில்ஜைநார்ப்பித தாங்யருசே!
பவிநோ நிகிலாந் நிஜத்ருக்விபவாத் பரிபாலயதாத் ப்ரியகோபஸமம். (4)

“மத்யே க்ஷீரபயோதி சேஷசயநே சேஷே ஸதா ஸுந்தர!” என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடியே திருப்பள்ளி மெத்தையான திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளிகொள்ளுமழகரே!

"புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக் காட்டி உன் பொன்னடி வாழ்கவென்று இனக்குறவர் புதிய துண்ணு மெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்!" என்று பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்தபடியே அன்ப ரான குறவர் ஸமர்ப்பித்த தினை முதலானவற்றை உகந்தருள்பவரே! ஸம்ஸாரிகளான அனை வரையும் தேவரீருடைய திருக்கண்ணோக்கத்தினுல் ஆய்ப்பாலர் பிள்ளைகளோடொப்பத் திருவுள்ளம்பற்றி ரக்ஷித்தருள வேணும். ... ... (4)

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌪𑌵𑌧𑍂𑌪𑌰𑌿𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌜𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌿𑌧𑍇 ।
𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌗𑍁𑌣 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌣𑍀𑌯𑌤𑌨𑍋 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

ப்ரியகோபவதூபரிரம்பணஜப்ரதித ப்ரபலப்ரமதாம்புநிதே,
ரமணீயகுண ஸ்ப்ருஹணீயதநோ மயி ஸுந்தர வர்த்தய பக்திதநம் (5)

அன்புக்குரிய ஆயர்மாதர்களைத் தழுவி அளவுகடந்த ஆனந்தமடைந்த பெருமானே! கல்யாண குணநிதியே! ஆராத காதலை விளைக்கும் திருமேனி படைத்தவனே! அழகா! பக்திப் பெருஞ் செல்வத்தை என்பால் பெருக்கி யருளவேணும். ... ... (5)

𑌧𑌨𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣 ।
𑌇𑌹 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌗𑌿𑌰𑍌 𑌵𑌿𑌨𑌤𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯 𑌵𑌾𑌰𑌯 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

தநிபிர் முநிபிர் யதிபி: கவிபிர் விபுதைர் விநதை: ஸ்துததிவ்யகுண,
இஹ ஸிம்ஹகிரௌ விநதாநகிலாந் ஹ்ருதிதாரய வாரய நோ விபதம். (6)

தனிகர்கள் முனிவர்கள் யதிகள் கவிகள் வித்வான்கள் என்கிற வாசியின்றிக்கே அனை வரும் வணங்கித் துதிக்க நின்ற பெருமானே! இங்கே தெற்குத்திருமலையில் வணங்க வரும் பக்தர்களனைவரையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருந்து எம்போல்வாருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்கியருளவேணும். ... ... (6)

𑌪𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌤𑌾𑌮𑌖𑌿𑌲𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾𑌨𑌗𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌯𑌾 ।
𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌪𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌵𑌾𑌸𑌮𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍁 ॥ ௭ ॥

பதயோ: ப்ரணதாம் ஜநதாமகிலாம் க்ருபயா பரயாநகயாமிதயா,
பரிபாலயிதும் வநசைலபதே பகவந் ஸ்திரவாஸமிஹைவ குரு (7)

திருமாலிருஞ்சோலையழகரே! திருவடிவாரத்திலே வந்து வணங்கும் ஸகல ஜனங்களையும் அளவு கடந்த நிர்ஹேதுக கருணையினுல் அநுக்ரஹித்தருள வேண்டி இத்திருமலையிலேயே நித்ய வாஸம் செய்தருள வேணும். ... ... (7)

𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑌾𑌧𑌿𑌪𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤 𑌭𑍋𑌃 ! 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑍃𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑍁𑌣 ।
𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌹𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍 ॥ ௮ ॥

குருகாதிபயோகிவரஸ்துத போ:! ப்ரணதார்த்திஹ்ருதி ப்ரதிதாத்மகுண,
ப்ரலயார்ணவதுல்யபவார்ணவகாந் ப்ரணதாநகிலாந் பரிபாஹ்யநிசம். (8)

குருகூர்ச்சடகோபன் குலாவநின்ற பெருமானே! பக்தர்களின் இடர்களைக் களைந்து அதனால் பெரும்புகழ்பெற்ற பிரானே! பிரளயக் கடல்போன்ற ஸம்ஸாரக்கடலில் வீழ்ந்து அலமருகின்ற அடியார்களனைவரையும் எஞ்ஞான்றும் காத்தருள வேணும். ... ... (8)

௯ நிஶம் ஭ஜதாம் ஸ்வபதாம்பு³ஜயோ: பததாம் ஸ்து²வதாஂச ஸதாம் ஶரண ।
மரணாவஸரேபி தவைவ பத³ஸ்மரணம் கடதாம் மம பாபஹர ॥ ௯ ॥

அநிசம் பஜதாம் ஸ்வபதாம்புஜயோ: பததாம் ஸ்துவதாஞ்ச ஸதாம் சரண,
மரணாவஸரேபி தவைவ பதஸ்மரணம் கடதாம் மம பாபஹர. (9)

திருமாலிருஞ்சோலையழகரே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் எப்போதும் வந்துவிழுந்து துதி செய்யும் ஸத்புருஷர்களுக்குத் தஞ்சமானவரே! தீவினை தீர்க்கும் பெருமானே! துஞ்சும் போதும் தேவரீருடைய திருவடிச் சிந்தனையே அடியேனுக்கு வாய்க்கவேணும். ... (9)

ஹரவாஸவகீ³ஷ்பதிபத்³மப⁴வாத்³யகி²லாமரஸந்ததிஸேவ்ய ஹரே ।
வரயோகி³முகை²ரகி²லைர் கு³ருபி⁴ஸ்ஸஹ நித்யமிஹைவ ரமஸ்வ விபோ⁴ ॥ ௧௦ ॥

ஹரவாஸவகீஷ்பதிபத்மபவாத்யகிலாமரஸந்ததி ஸேவ்ய ஹரே,
வரயோகிமுகைரகிலைர் குருபிஸ்ஸஹ நித்யமிஹைவ ரமஸ்வ விபோ. (10)

மாலிருஞ்சோலை மேய மைந்தனே! பரமசிவன் இந்திரன் ப்ருஹஸ்பதி பிரமன் முதலான அசேஷ தேவதைகளும் வந்து வணங்கும் பெருமானே! மணவாளமாமுனிகள் முதலான ஸகல ஆசார்யர்களோடுங் கூட தேவரீர் இத்திருமலையிலேயே நிச்சலும் உகந்து வர்த்திக்க வேணும்.

விப⁴வோஜ்ஜ்வல கானநஶைலபதே மநுஜைர்த³நுஜைரமரைஶ்ச ஸதா³ ।
ஸ்துததி³வ்யகு³ணௌக⁴ வநாத்³ரிபதே சிரமத்ர வஸ ப்ரணதாவநதா ॥ ௧௧ ॥

விபவோஜ்வல காநநசைலபதே மநுஜைர்தநுஜைரமரைச்ச ஸதா,
ஸ்துததிவ்யகுணௌக வநாத்ரிபதே சிரமத்ர வஸந் ப்ரணதாவநதாத். (11)

செல்வம் மிக்க சோலைமலைக்கரசே! மனிசர் அசுரர் அமரர் என்கிற வாசியின்றிக்கே நிச்சலும் யாவரும் வந்து வணங்கித் துதிக்கும் பெருமானே! நீடூழிகாலம் இத்திருமலையிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து பக்தர்களைக் காத்தருள வேணும். ... ... (11)

வநாத்³ரிநாத²ப⁴க³வத்³தி³வ்யஸ்துதிமிமாம் ஸதா³ ।
முதா³ த்⁴யாயந்தி யே ப⁴க்தாஸ்தேஷாம் ஸ்யுஸ்ஸர்வஸம்பத³: ॥

வநாத்ரிநாதபகவத்திவ்யஸ்துதிமிமாம் ஸதா,
முதா த்யாயந்தி யே பக்தாஸ்தேஷாம் ஸ்யுஸ்ஸர்வ ஸம்பத:.

திருமாலிருஞ்சோலை யழகர் விஷயமான இத்துதியை நிச்சலுமுகந்து சிந்தை செய்யும் தொண்டர்களுக்கு எல்லாவகைச் செல்வங்களும் மல்கும்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன் விஜ்ஞாபித்த
திருமாலிருஞ்சோலை யழகர் துதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுந்தரபாஹு பகவத்ப்ரபத்தி

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் துக்கச்சுழலையை யென்கிற திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமொழியின் வர்ணாநுக்ரமணிகை]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥

ஸ்ரீமத்வநாத்ரிநாதஸ்ய ஸுந்தரஸ்ய ஹரே: க்ருபாம்;
ப்ரேப்ஸதாம் சரணம் நாந்யத் தத்பாதாப்ஜப்ரபத்தித:.

திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திருவருளைப்பெற விரும்புமவர்களுக்கு அவர் தம்முடைய திருவடியிணையைத் தஞ்சமாகக் கொள்வதிற் காட்டிலும் வேறு புகலில்லை.

(*துக்கச்சுழலையை*)

𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌗𑌤𑍀𑌨𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌸𑌾𑌨𑍌 ।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 ! 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑌾𑌶𑍇 !
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶 ! 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௧ ॥

து:க்கார்ணவப்ரபதிதாந் அகதீநநந்யாந்
அஸ்மாத்ருசாந் அவிதுமத்ர வநாத்ரிஸாநௌ,
நித்யாபிவாஞ்சிதநிவாஸ! க்ருபாம்புராசே!
ஸ்ரீஸுந்தரேச! தவ பாதயுகம் ப்ரபத்யே. (1)

துன்பக்கடலில் வீழ்ந்து துவள்கின்றவர்களாய் "காதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை" என்றும் "உன்பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்" என்றும் கிடப்பவர்களான எம்போல்வாரைக் காத்தருள்வதற்கு இங்குத் திருமாலிருஞ்சோலைத் தாழ்வரையிலே திருவுள்ளமுகந்து வர்த்திக்கும் கருணைக் கடலே! அழகரே! தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... (1)

(*வளைத்துவைத்தேன்*)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨ ॥

வர்யைரநர்க்யமதிபி: பரபக்தியுக்தை:
ப்ரேமார்த்ரஹ்ருத்பிரநகைச் சபராதிபிச்ச,
யத்யத் ஸமர்ப்பிதமசேஷமிதம் ஸ்வத்ருஷ்ட்யா
புஞ்ஜாந ஸுந்தர! தவைவ பதம் ப்ரபத்யே. (2)

“புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டி உன் பொன்னடி வாழ்கவென்று இனக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழில் மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்!” என்று பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்தபடியே, பரமபக்தி பூண்ட குறவர் முதலானோரும் உள் கனிந்து ஸமர்ப்பிக்குமவற்றையெல்லாம் திருக் கண் சாற்றி ஸ்வீகரித்தருளுமழகரே! தேவரீருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பற்று கின்றேன். ... ... (2)

(உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும்)

𑌉𑌤𑍍𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌤𑌟𑌾𑌕𑌨𑌿𑌭𑌸𑍍𑌵𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌨𑌿𑌲𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶 ।
𑌆𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌹𑌰𑌣𑍈𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌤𑍇
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌮𑌨𑌿𑌶𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௩ ॥

உத்ப்புல்லபங்கஜதடாகநிபஸ்வகாத்ர
ஸ்ரீமத்வநாத்ரிநிலயாச்யுத ஸுந்தரேச,
ஆர்த்தார்த்திப்ருந்தஹரணைகபராயணம் தே
பாதாப்ஜயுக்மமநிசம் சரணம் ப்ரபத்யே. (3)

“தாமரைநீள் வாசத் தடம்போல் வருவானே!” என்கிறபடியே மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் மலிந்த தடாகத்தை யொத்த திருமேனியரான திருமாலிருஞ்சோலை யழகரே! அடியார்களை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவரே! ஆர்த்தர்களின் ஆர்த்திகளையெல்லாம் அகற்று வதையே விரதமாகக்கொண்ட தேவரீருடைய திருவடியிணையை எஞ்ஞான்றும் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... ... (3)

(காதம்பலவும்)

𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌯𑌨𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜! 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌭𑍂𑌮𑌿𑌵𑌰𑌭𑍂𑌷𑌣! 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌢𑍍𑌯 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑍂𑌮𑌿𑌨𑌾𑌥! 𑌭𑍁𑌜𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰! 𑌦𑍀𑌨𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋!
𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௪ ॥

காருண்யபூர்ணநயநாம்புஜ! காநநாத்ரி
பர்யந்தபூமிவரபூஷண! பூஷணாட்ய,
ஸ்ரீபூமிநாத! புஜஸுந்தர! தீநபந்தோ!
தாஸஸ் த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே. (4)

அருள்நிரம்பிய திருக்கண் தாமரையையுடைய பெருமானே! திருமாலிருஞ்சோலைப் புற மெங்கும் அழகு செய்யும் வடிவுடையோனே! ஸகல திருவாபரணங்களு மணிந்துள்ளவனே!

திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்கு நாதனே! சுந்தரத்தோளுடையோனே! தீனபாந்தவா! அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... ... (4)

(காலுமெழாகண்ணநீரும்நில்லா)

𑌕𑌾𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌮𑍁𑌖𑌸𑍂𑌰𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦
𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌭𑌵! 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 ।
𑌹𑍇 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌹𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌬𑍍𑌧𑍇
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௫ ॥

காஸாரபூதமுகஸூரிஸுக்திப்ருந்த
ஸம்ஸ்தூயமாநவிபவ! ப்ரசுரப்ரபாட்ய,
ஹேஸுந்தராஹ்வயஹரே கருணாம்ருதாப்தே
நித்யம் த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே. (5)

முதலாழ்வார்கள் முதலான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களினால் புகழப்படுகின்ற பெருமை பொலிந்தவரே! மிகமிக விளக்கமுடையவரே! கருணைக்கடலான அழகரே! நிச்சலும் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். (5)

(எருத்துக்கொடியுடையானும்)

𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑌕𑌾𑌪𑌿𑌰𑌶𑍇𑌷𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯
𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍
𑌆𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑌯𑌨𑍍 𑌪𑌦𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௬ ॥

ஏதஸ்வ நித்யமநகாபிரசேஷதிவ்ய
ஸம்பத்ஸம்ருத்திபிரிதி ப்ரணதார்த்திஹந்து:,
ஸ்ரீஸுந்தரஸ்ய புரதச் சுபவாக்ப்ரபஞ்சாந்
ஆம்ரேடயந் பதயுகம் சரணம் ப்ரபத்யே. (6)

அடியார்களி னிடரைக்களையும் அழகருடைய திருமுன்பே 'நிச்சலும் எல்லையில்லாச் செல்வங்கள் மல்கவேணும்' என்று அடுத்தடுத்து மங்களாசாஸனம் செய்துகொண்டே திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... ... (6)

(அக்கரையென்னுமனத்தக்கடலுள்)

𑌅𑌤𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌮𑍇𑌯𑌶𑍋𑌭𑌾-
𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌭𑍀𑌰𑌭𑌿𑌰𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌵𑍇𑌦𑍈𑌃 ।
𑌭𑍂𑌷𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑌨𑍋 𑌵𑌨𑌶𑍋𑌭𑌨𑌾𑌯!
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௭ ॥

அத்யுஜ்வலாபிரமிதாபிரமேயசோபா-
ஸம்வர்த்திநீபிரபிராமதமாபிருச்சை:,
பூஷாபிருஜ்வலதநோ வநசைலநாத!
நித்யம் தவைவ சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே. (7)

மிக மிக விளங்கிக்கொண்டு திருமேனியழகை நிறம் பெறுத்துகின்ற மிகவழகிய திருவாபரணங்களினால் திகழாநின்ற திருமாலிருஞ்சோலைக் கிறைவனே! நிச்சலும் நின்னடியிணையையே பணிகின்றேன். ... ... (7)

(*எத்தனைகாலமும்*)

ഏനാംസി ജന്മനിയുതൈഃ സമുപാർജിതാനി
ഭൂയാംസി ഭൂരിതരശോകവിവർദ്ധനാനി ।
ഉന്മൂലയേതി കലിതാഞ്ജലിരാഗതസ്തേ
ശ്രീസുന്ദരേശ ശരണൗ ശരണം പ്രപദ്യേ ॥ ൮ ॥

ஏநாம்ஸி ஜந்மநியுதைஸ் ஸமுபார்ஜிதாநி
பூயாம்ஸி பூரிதரசோகவிவர்த்தநாநி
உந்மூலயேதி கலிதாஞ்ஜலிராகதஸ் தே
ஸ்ரீஸுந்தரேச சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே. (8)

அழகரே! மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து படைத்தவையாய் அளவு கடந்த சோகங்களை வளர்க்குமவையான பாவங்களைப் பாற்றியருளவேணுமென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தவடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... ... (8)

(*அன்றுவயிற்றில்*)

അത്യന്തഹേയചരിതാനി നിജാനി ഭൂയോ
ഭൂയഃ കൃതാന്യനുവിചിന്ത്യ വിധൂയമാനഃ ।
ഹേ സുന്ദരേശ വനശൈലപതേ മുകുന്ദ !
നിത്യം തവൈവ ചരണൗ ശരണം പ്രപദ്യേ ॥ ൯ ॥

அத்யந்தஹேயசரிதாநி நிஜாநி பூயோ-
பூய: க்ருதாந்யநுவிசிந்த்ய விதூயமாந:,
ஹேஸுந்தரேச வநசைலபதே முகுந்த!
நித்யம் தவைவ சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே. (9)

திருமாலிருஞ்சோலையழகரே! அடியேன் அடுத்தடுத்துச்செய்த தீவினைகளைச் சிந்தித்து நெஞ்சு தளர்ந்து நிச்சலும் தேவரீருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... (9)

(சென்றலகம்)

𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕 𑌇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌨𑌾𑌚𑌲𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌾𑌨𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌕𑍌𑌤𑍁𑌕 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍂𑌰𑌨𑌾𑌥𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑍀𑌃 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍 𑌤𑍇
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌮𑌨𑌿𑌶𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௧௦ ॥

சேஷாத்ரிமஸ்தகஇவாத்ர வநாசலஸ்ய
ஸாநாவபி ப்ரசுரகௌதுக ஸுந்தரேச !
ஸ்ரீகூரநாதகுருஸூக்திதீர் க்ருணந் தே
பாதாப்ஜயுக்மமநிசம் சரணம் ப்ரபத்யே, (10)

தெய்வ வடமலேயிற்போலவே தென்னனுயர் பொருப்பான இத்திருமலேயின் தாழ்வரையிலும் குதூஹலங்கொண்டு வாழுமழகரே! தேவரீர் விஷயமாகக் கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளே யநுஸந்தித்துக்கொண்டே தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளே நிச்சலும் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன். ... ... (10)

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌪𑌤𑌿𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌦𑍇𑌵
𑌪𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑌘𑌾𑌂 𑌪𑌠𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 ।
𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌭𑍁𑌜𑍋 𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌨𑌾𑌥𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌮𑍁𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ௧௧ ॥

இத்தம் வநாத்ரிபதிஸுந்தரபாஹுதேவ
பாதப்ரபத்திமநகாம் படதாம் ததக்ரே,
ஸோऽயம் ஸுஸுந்தரபுஜோ வநசைலநாத:
ஸர்வாஞ்ச ஸம்பதமுபர்யுபரி ப்ரதத்யாத். (11)

திருமாலிருஞ்சோலேமலேயுறையும் சுந்தரத்தோளுடையான் விஷயமான இந்த ப்ரபத்தியை அவர் திருமுன்பே ஓதுமவர்களுக்கு இப்பெருமான் எல்லாச் செல்வங்களேயும் மேன்மேலும் அளித்தருள்வன். ... ... (11)

ஸ்ரீமத் ஸுந்தரபாஹு பகவத்ப்ரபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுந்தரபாஹுபகவந் மங்களாசாஸநம்

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ॥

[பெரியதிருமொழியில் முந்துறவுரைக்கேனென்னும் திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமொழியின் வர்ணாநுக்ரமணிகை]

𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌨𑍇 ।
𑌬𑌦𑍍𑌧𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥

முமுக்ஷுபிருபாஸ்யாய முக்தநித்யாநுகம்பிநே,
பத்தவர்க்காநுரக்தாய ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (1)

𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑍍𑌥𑌂𑌤𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑌵𑍇 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌾𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௨ ॥

இதமித்தம்த்வஸங்க்யாநாநர்ஹமாஹாத்ம்யஸிந்தவே,
இந்திராபதயே நித்யம் ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (2)

𑌪𑌿𑌨𑌾𑌕𑌿𑌵𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 ।
𑌪𑍁𑌨𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௩ ॥

பிநாகிவாஸவாதித்யாத்யசேஷாமரஸந்ததி: ,
புநதே ஸ்வத்ருசா நித்யம் ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (3)

𑌶𑍂𑌰𑌵𑍀𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌾𑌕𑍃𑌤𑌯𑍇 𑌸𑌦𑌾 ।
𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌟𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

ஶூரவீராக்ரகண்யாய சோபநாக்ருதயே ஸதா,
ஸிம்ஹாத்ரிதடவாஸாய ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (4)

𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌾𑌲𑌸𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌲𑌾𑌯 𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌿𑌨𑍇 ।
𑌵𑌨𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

வநமாலாலஸத்வக்ஷஸ்ஸ்தலாய வநசைலிநே,
வநஜாக்ஷாய தேவாய ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (5)

𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌵𑌿𑌮𑌲𑌶𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌾𑌧𑍀𑌶𑌶𑌾𑌯𑌿𑌨𑍇 ।
𑌵𑌿𑌧𑍀𑌶𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

விசாலவிமலச்லக்ஷ்ணபந்நகாதீசசாயிநே,
விதீசாநாதிஸேவ்யாய ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (6)

𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌹𑍇𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌾𑌢𑍍𑌯𑌪𑌾𑌣𑌯𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌤𑍌𑌜𑌸𑍇 ।
𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௭ ॥

தேஜஸ்விஹேதிராஜாட்யபாணயே மஹிதௌஜஸே,
பாஞ்சஜந்யோஜ்வலாயாஸ்து ஸுந்தரேசாய மங்களம். (7)

𑌬𑍁𑌧𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌤𑌿𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌕𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚𑌰𑌮𑍁𑌖𑍈𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍈𑌃 ।
𑌪𑌰𑍀𑌤𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௮ ॥

புதவாக்பதிசுக்ரார்க்கசனைச்சரமுகைர் க்ரஹை:,
பரிதஸ் ஸேவிதாயாஸ்து ஸுந்தரேசாய மங்களம். (8)

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌮𑍁𑌦𑌾 ।
𑌸𑍍𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑌨𑌤𑌾𑌬𑍍𑌜𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௯ ॥

புருஷாய புராணுய புண்டரீகத்ருசே முதா,
ஸ்மயமாநநநாப்ஜாய ஸுந்தராயாஸ்து மங்களம். (9)

𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌵𑌨𑍍𑌯𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌾𑌜𑍁𑌷𑍇 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௧௦ ॥

வநசைலநிவாஸாய வந்யபக்தார்ச்சநாஜுஷே,
ஸர்வாங்கஸுந்தராயாஸ்து ஸுந்தரேசாய மங்களம். (10)

𑌶𑌠𑌜𑌿𑌤𑍍𑌕𑌲𑌿𑌜𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌕𑍂𑌰𑍇𑌶𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 ।
𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑍈𑌭𑌵𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ॥ ௧௧ ॥

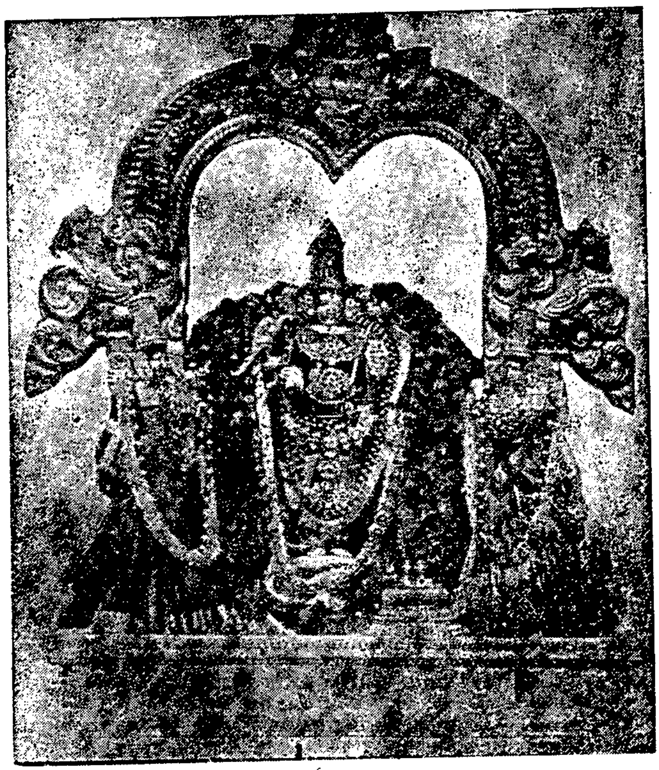
சடஜித்கலிஜித்விஷ்ணுசித்தகூரேசஸேவயா,
ஸம்ருத்தவைபவாயாஸ்து ஸுந்தரேசாய மங்களம். (11)

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌪𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍁𑌦𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍀𑌯𑌶𑍁𑌭𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 ॥

இத்தம் ஸுந்தரபாஹோர்மங்களமாலாம் படந்தி யே பக்தா:,
தேஷாம் ஸததம் ஸகலம் மங்களமுதியாத்ததீய சுபத்ருஷ்ட்யா.

॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾𑌶𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 ॥

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸ்ரீமத் ஸுந்தரபாஹு ஸுப்ரபாதாதி ஸ்துதி சதுஷ்டயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கோஷ்டீபுராதிநாத ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயணன்.

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீ கோஷ்டீபுராதிநாத ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயண ஸுப்ரபாதம்.

ஸ்ரீ கோஷ்டீபுராதிநாத ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயண ஸுப்ரபாதம் ॥

(அச்செழுத்துக்களின் வரிசையில் சுலோகங்கள் அமைக்கப்பட்டன.)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஓஜஸ்வி திவ்ய3வபுஷ! நீ நவரோ ஸௌமந்ய ஸம்ஸ்ருத ஸ2ாம்ரதி ஸமேப்யிஷ்யு |
ஹக்ஷாः வ்ரிரேண 3நிரேஷ ஸமாமபேதாத்ரு யோகீவராநீஶ ஶுபவநு தவ ஸுப்ர
பாதம் ||

ஔஷத்வ தம் வ நியமம் 3நிவய விக்தம் வெகண்ண யாமவ விஹாய ஸமாமதம் கரம் |
ஷோதம் ஸமேசி 3நிவாஹந ஸம்ஸிராராக யோகீவராநீஶ ஶுபவநு தவ
ஸுப்ரபாதம் ||

ஜம்பவிநு ப்ரஸாய ஸகஸெவ ஸஹஸ்ரரஶ்மி: ப்ராதவேஹவ கிமிரம்வ
நிரஸ்ஸமாவஸீஜ |
ஜக்ராமவேதாஸ்தி கவிஜிக வரகாமஸம்பிமி: யோகீவராநீஶ ஶுபவநு தவ ஸுப்ரபாதம் ||

ஸ்ரீமஹாயம3நிஷ்டிம்வ்ரி ஶரண: வஷ்காக ஸம்ஸிமியஹாரு
ஸ்ரீராமேமாவிவ யாம3நெய ஶரரரா ஶிஷெளவ ஸம்ஸெவிதः |
யோகீவணா ஶர்விக்தமஶ்ச வாரத: கிஷ்ணி ஸெவொக்ஷகா:
யோகீநாய ஹரெ 3கந்த ஶுபவநு ஸ்யாக ஸுப்ரபாதம் தவ ||

ஸ்ரீராமாநுஜ யோமிராவய மஹாநு யோவிநு ஹர்பாரக:
ஸம்பிரிஷ்ராஶரயி ஸுகபிர நயகி ஹர்பாய வெஷாகிநள |
ஒராகாய: கவிஜிக ஶரஶ்ச ஶுபவநு கரம் ஷோத 3க்ராமதா:
யோகீவபிரயிநாய கெஶவஹரெ ஸ்யாக ஸுப்ரபாதம் தவ ||

ஸ்ரீமக க்ருஷ்ண ஶரபி உஹெள கதிகம ப்ரவ்யாத விவ்யாகிகெள
ஒராகாவாய ஶரபிக்தமோ ஶணநியி: ஸ்ரீஶெஶநாயொ ஶர: |
ஸ்ரீமத்ருவ்யவரொவ யஷ்யமிராவஷெள வ கிஶுகிதः
யோகீநாய ஸமாமதா ஜஹ ஹரெ ஸ்யாக ஸுப்ரபாதம் தவ ||

ஸ்ரீ ஸௌம்யநாராயண ஸுப்ரபாதம் ஜக்தம் வரவெஷாநிநம் ப்ரபாதே |
யோகீவரீநாய க்ருபா மஹிமா நித்யம் ஸமீஷம் நியதம் லஹகி ||

ஜதி ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கராண்ணங்கராசார்ய விரசிதம்

ஸ்ரீ யோகீவராயிநாய ஸுப்ரபாதம்

ஸமாப்தம் ||

தேவப்பெருமாள் ஸுப்ரபாதம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சி, ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர் விஜ்ஞாபித்தது.]

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ க

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ உ

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௩

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௪

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௫

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௬

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௭

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌦𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ ௮

உசிதவிரிஞ்சவாடிவலயாஶ்ரமஸம்ஸ்துதயோ:
உபநதிஹம்ஸதீர்த்தவனவிஸ்தரவேதிகயோ: |
உபவனஶைலபத்மஸரஸீஷு விஹாரயுதோ
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௯

உபநிஷதீரிதாத்புதகுணாம்ருதவைபவதோ
பவதனுவர்த்திநாம் த்ருதியுதஸ்தவ பாவுகதா: |
உபகதஸர்வவேதனிகமாகமநிர்ணயதோ
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௦

தவ பதபத்மயுக்மபரிசர்யணதத்பரதோ:
உபய விபூதிநாயகயசோ வினுதா: |
த்வதநுகம்பயா க்ருபயோகிதஸந்நிதய:
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௧

ப்ரணதஜனாவனவ்ரதவிலோகனலோலதயா
பரமகுணாகரேண பவதா பரிபூரிதயா: |
ப்ரதிதிவஸம் ஜனஸ்ய பரிதோஷிதபோஷகதே
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௨

த்ருதவனமாலயா ஶ்ரிதபரிஷ்க்ருதயா பரத:
ஸ்வகரகஜேந்த்ரயா ஸ்துதிவிபூஷிதயா த்வமத: |
ஸ்ம்ருதிகதபோதனாஶ்ச பவதீயபராஸ்ஸதாம்
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௩

ஶாரதவாரநாயகதிஶோதிதரக்ஷணபாரவ-
த்ஸ்தவனஸக்தசித்தயுதிதீக்ஷ்ணதவாஸ்ரவா: |
நிஜபரமர்ஷிஶிஷ்யஜனஸம்ஸ்துதஸம்ஸ்துதஸம்ஸ்துதா:
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௪

ஶரணாகதார்த்திஹரணாக்ருதியாதிகபரமப்ரபவௌ
நிஜபரிபாலனார்த்தபரஸ்ஸ்து ஸந்நிதிமாஸ்ரயது |
நிஜநிஜதிவ்யஸூக்திபரா உபஸந்நிஹிதா:
கரிகிரிநாத தேவ நநு ஜாக்ருஹி தேஹிஶுபம் ॥ ௧௫

கரிகிரிஶ்ருங்கஸம்ஸ்திதஜகந்நிலயம் வரதம்
ஸுப்ரபாதஸுப்ரபாதநுதிதிக்ஷுவதாம் ஹிததாம் |
ஶ்ருதிப்ரதிதிபோதிநீதிநுதிஸம்பதாம்
விபுதஹிதாய நித்யமுதிதாம் ஸ்துதிமாஶ்ரயத ॥ ௧௬

இதி ஸ்ரீதேவாதிராஜ ஸுப்ரபாதஸ்துதிஸ்ஸமாப்தா,

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥ ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீபராங்குஶாஷ்டோத்தர ஶதநாம ஸ்தோத்ரம்.

ஸ்ரீமதி: ஸ்ரீநிதி: ஸ்ரீஶ: ஸ்ரீகாந்த: ஸ்ரீவிபூஷித: । ... ॥ ௧ ॥ ... ॥ ௨ ॥ ... ॥ ௩ ॥ (20)

21\. ... ॥ ௪ ॥ ... ॥ ௫ ॥ ... ॥ ௬ ॥ ... ॥ ௭ ॥ ... ॥ ௮ ॥ (50)

51\. ... ॥ ௯ ॥ ... ॥ ௧௦ ॥ ... ॥ ௧௧ ॥ ... ॥ ௧௨ ॥ (81)

82\. ... ॥ ௧௩ ॥ ... ॥ ௧௪ ॥ ... ॥ ௧௫ ॥ ... ॥ ௧௬ ॥ ... ॥ ௧௭ ॥ ... (108) ॥ ௧௮ ॥

... ।
... ॥

ஸ்ரீமதே ... நம:

இதி ஸ்ரீ ... ஸ்ரீபராங்குஶாஷ்டோத்தர ஶதநாம ஸ்தோத்ரம் ஸமாப்தம் ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌰𑍋𑌜𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌰𑍋𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌸𑌾𑌰𑌯𑍋𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 [illegible] । [illegible] ॥ ௧ ॥ [illegible] ॥ ௨ ॥ [illegible] ॥ ௩ ॥ [illegible] 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 । [illegible] ॥ ௪ ॥ [illegible] ॥ ௫ ॥ [illegible] । (30)

31. [illegible] ॥ ௬ ॥ [illegible] ॥ ௭ ॥ [illegible] ॥ ௮ ॥ [illegible] ॥ ௯ ॥ [illegible] ॥ ௧௦ ॥ [illegible] ॥ ௧௧ ॥ [illegible] ॥ ௧௨ ॥ (71)

72. [illegible] ॥ ௧௩ ॥ [illegible] ॥ ௧௪ ॥ [illegible] ॥ ௧௫ ॥ [illegible] ॥ ௧௬ ॥ [illegible] ॥ ௧௭ ॥ [illegible] ॥ (108)

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌸𑌾𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌨𑌃 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌠𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀[illegible]𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌰𑍋𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌰𑍋𑌜𑌯𑍋𑌨𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃